

ΤΩΒΙΤ

ΤΩΒΙΤ 1

- Τωβ. 1,1 Βίβλος λόγων Τωβίτ, τοῦ Τωβιήλ, τοῦ Ἀνανιήλ, τοῦ Ἀδουήλ, τοῦ Γαβαήλ, ἐκ τοῦ σπέρματος Ἀσιήλ, ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλίμ,
- Τωβ. 1,1 Βιβλίον περιέχον την ιστορίαν του Τωβίτ, υιοῦ του Τωβιήλ, υιοῖ του Ανανιήλ, υιοῦ του Αδουήλ, υιοῦ του Γαβαήλ, ἀπό την γενεάν του Ασιήλ και ἀπό την φυλήν του Νεφθαλίμ.
- Τωβ. 1,2 ὃς ῥηγμαλωτεύθη ἐν ἡμέραις Ἐνεμεσσάρου τοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων ἐκ Θίσβης, ἥ ἐστίν ἐκ δεξιῶν Κυδίων τῆς Νεφθαλὶ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ὑπεράνω Ἀσὴρ. - ἐγὼ Τωβίτ ὁδοῖς ἀληθείας ἐπορευόμην καὶ δικαιοσύνης πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου
- Τωβ. 1,2 Αυτὸς ηχμαλωτίσθη κατὰ τας ἡμέρας του Ενεμεσσάρου, βασιλέως των Ασσυρίων. Κατήγετο ἀπὸ την πόλιν Θισβην, η οποία ευρίσκεται δεξιὰ της Καδης, της φυλῆς του Νεφθαλίμ εις την Γαλιλαίαν ἐπάνω ἀπὸ την Ασὴρ.- Εγὼ ο ΤΩΒΙΤ ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς μου ἐπορευόμην του Κυρίου τας οδοὺς της ἀληθείας και της δικαιοσύνης.
- Τωβ. 1,3 καὶ ἐλεημοσύνας πολλὰς ἐποίησα τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ τῷ ἔθνει, τοῖς προπορευθεῖσι μετ' ἐμοῦ εἰς χώραν Ἀσσυρίων εἰς Νινευῆ.
- Τωβ. 1,3 Ἐκανα πολλὰς ἐλεημοσύνας στους ὁμογενεῖς μου και εις ὅλον το ἔθνος μου, που εἶχαν οδηγηθῇ μαζὴ μου αἰχμάλωτοι εις την χώραν των Ασσυρίων εις την πρωτεύουσάν των, την Μινευή.
- Τωβ. 1,4 καὶ ὅτε ἤμην ἐν τῇ χώρᾳ μου ἐν τῇ γῇ Ἰσραὴλ νεωτέρου μου ὄντος, πᾶσα φυλὴ τοῦ Νεφθαλίμ τοῦ πατρός μου ἀπέστη ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἱερουσολύμων, τῆς

ἐκλεγείσης ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ εἰς τὸ
θυσιάζειν πάσας τὰς φυλάς· καὶ ἡγιάσθη ὁ ναὸς τῆς
κατασκηνώσεως τοῦ Ὑψίστου καὶ ὠκοδομήθη εἰς πάσας
τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος.

Τωβ. 1,4

Οταν νεώτερος ἀκόμη ευρισκόμενη εἰς τὴν χώραν μου, εἰς
τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅλη ἡ φυλὴ τοῦ Νεφθαλὶμ, φυλὴ τοῦ
πατρός μου, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ ἀπὸ τὴν
πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία αὐτὴ μόνη εἶχεν ἐκλογή
ἀπὸ ὅλας τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, δια νὰ προσφέρουν ἐκεῖ
θυσίας ὅλαι αἱ φυλαί. Ἐκεῖ εἶχεν ἀγιασθῆ καὶ καθιερωθῆ ὁ
ναός, ὅπου κατεσκήνωσεν ὁ Ὑψιστος· καὶ εἶχεν οἰκοδομηθῆ,
δια νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ναός τοῦ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Τωβ. 1,5

καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ αἱ συναποστᾶσαι ἔθουον τῇ Βάαλ τῇ
δαμάλει καὶ ὁ οἶκος Νεφθαλὶμ τοῦ πατρός μου.

Τωβ. 1,5

Ὅλαι ὁμως αἱ φυλαί, πού εἶχαν ἀποστατήσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ
Θεοῦ, προσέφεραν θυσίας στὸν Βααλ στὸ ἄγαλμα τῆς
δαμάλεως. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν τῶν φυλῶν, πού ἀπεστάτησαν,
ἦτο καὶ ἡ φυλὴ Νεφθαλὶμ, τοῦ πατρός μου.

Τωβ. 1,6

ἐγὼ μόνος ἐπορευόμην πλεονάκις εἰς Ἱεροσόλυμα ἐν
ταῖς ἐορταῖς, καθὼς γέγραπται παντὶ τῷ Ἰσραὴλ ἐν
προστάγματι αἰωνίῳ, τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰς δεκάτας τῶν
γεννημάτων καὶ τὰς πρωτοκουρίας ἔχων·

Τωβ. 1,6

Εγὼ μόνος ἐπήγαινα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πολλές φορές κατὰ
τὰς ἐορτάς, ὅπως εἶναι γραμμένον στὸν νόμον τοῦ
Μωϋσέως, αἰώνιον πρόσταγμα δι' ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτας.
Επήγαινα ἐκεῖ καὶ ἔφερα μαζὴ μου τὰ πρωτογεννήματα, τὰ
δέκατα ἀπὸ τὰ προϊόντα μου καὶ τὰ πρῶτα ποκάρια ἀπὸ το
κούρευμα τῶν προβάτων μου.

Τωβ. 1,7

καὶ ἐδίδουν αὐτὰς τοῖς ἱερεῦσι τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν πρὸς τὸ
θυσιαστήριον πάντων τῶν γεννημάτων. τὴν δεκάτην
ἐδίδουν τοῖς υἱοῖς Λευὶ τοῖς θεραπεύουσιν εἰς
Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὴν δευτέραν δεκάτην ἀπεπρατιζόμενην

καὶ ἐπορευόμην καὶ ἐδαπάνων αὐτὰ ἐν Ἱεροσολύμοις
καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν.

Τωβ. 1,7 Τα ἔδιδα στους ιερεῖς, τους απογόνους του Ααρών, δια να προσφερθοῦν ὡς θυσία στο θυσιαστήριον, ὅπου προσεφέροντο αἱ θυσίαι ὅλων των προϊόντων. Καὶ τὴν μεν πρώτην δεκάτην ἀπὸ τα προϊόντα μου παρέδιδα στους Λευίτας, οἱ οἱοὶ υπηρετοῦσαν στον ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὴν δευτέραν δεκάτην ἐπωλοῦσα καὶ ἐπορευόμουν ἀνά τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ διέθετα τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς δια τοὺς πτωχοὺς, σύμφωνα με τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Τωβ. 1,8 καὶ τὴν τρίτην ἐδίδουν οἷς καθήκει, καθὼς ἐνετείλατο Δεββώρα ἡ μήτηρ τοῦ πατρός μου, διότι ὀρφανὸς κατελείφθην ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

Τωβ. 1,8 Ἀλλὰ καὶ τρίτην δεκάτην ἐδίδα εἰς ἐκείνους ποὺ ἐπρεπε, σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν τῆς Δεββώρας, τῆς μητρός τοῦ πατρός μου. Εὐρισκόμην δε ἐγὼ ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν τῆς, διότι ἐμείνα ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα.

Τωβ. 1,9 καὶ ὅτε ἐγενόμην ἀνὴρ, ἔλαβον Ἄνναν γυναῖκα ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ ἐγέννησα ἐξ αὐτῆς Τωβίαν.

Τωβ. 1,9 Ὅταν ἐγίνα ἀνὴρ, ἐπῆρα ὡς σύζυγον τὴν Ἄννα, ἡ ὁποία κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν μας. Εγέννησα δε ἐξ αὐτῆς τὸν Τωβίαν.

Τωβ. 1,10 καὶ ὅτε ἠχμαλωτίσθημεν εἰς Νινευῆ, πάντες οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ ἐκ τοῦ γένους μου ἦσθιον ἐκ τῶν ἄρτων τῶν ἐθνῶν·

Τωβ. 1,10 Ὅταν ἠχμαλωτίσθημεν καὶ ὠδηγήθημεν δούλοι εἰς τὴν Νινευή, ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου καὶ οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῆς φυλῆς ἐτρώγαν ἀπὸ τὰς τροφὰς των εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν.

Τωβ. 1,11 ἐγὼ δὲ συνετήρησα τὴν ψυχὴν μου μὴ φαγεῖν,

Τωβ. 1,11 Εγὼ ὁμῶς συνεκράτησα τὸν ἑαυτόν μου, ὥστε νὰ μὴ φάγω ἀπὸ αὐτάς,

- Τωβ. 1,12 καθότι έμεμνήμην τοῦ Θεοῦ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ μου.
- Τωβ. 1,12 διότι εἶχα πάντοτε εἰς τὴν μνήμην μου, με ὅλην μου τὴν ψυχὴν, τὸν Θεόν μου.
- Τωβ. 1,13 καὶ ἔδωκεν ὁ Ὑψιστος χάριν καὶ μορφὴν ἐνώπιον Ἐνεμεσσάρου, καὶ ἤμην αὐτοῦ ἀγοραστής·
- Τωβ. 1,13 Δια τοῦτο ὁ Ὑψιστος ηὐδόκησεν, ὥστε νὰ εὕρω καὶ νὰ ἔχω χάριν καὶ ευμένειαν ἐνώπιον τοῦ Ενεμεσσάρου. Εἶγνα προμηθευτὴς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.
- Τωβ. 1,14 καὶ ἐπορευόμην εἰς τὴν Μηδίαν καὶ παρεθέμην Γαβαήλῳ τῷ ἀδελφῷ Γαβρία ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας ἀργυρίου τάλαντα δέκα.
- Τωβ. 1,14 Μετέβην δε κάποτε εἰς τὴν Μηδίαν καὶ κατέθεσα στὸν Γαβαήλῳ, τὸν συγγενὴ τοῦ Γαβρία, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς Ραγούς τῆς Μηδίας, δέκα ἀργυρά τάλαντα.
- Τωβ. 1,15 Καὶ ὅτε ἀπέθανεν Ἐνεμεσσάρ, ἐβασίλευσε Σενναχηρίμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἠκαταστάθησαν, καὶ οὐκ ἔτι ἠδυνάσθην πορευθῆναι εἰς τὴν Μηδίαν.
- Τωβ. 1,15 Οταν ἀπέθανεν ὁ Ενεμεσσάρ, ἐγένεν αὐτ' αὐτοῦ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ ὁ Σενναχηρίμ. Ἡ στάσις τοῦ ὁμως ἀπέναντι τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν ἦτο πλέον ἀγαθὴ, δια τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπόρεσα πλέον νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Μηδίαν.
- Τωβ. 1,16 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Ἐνεμεσσάρου ἐλεημοσύνας πολλὰς ἐποίουν τοῖς ἀδελφοῖς μου·
- Τωβ. 1,16 Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ενεμεσσάρου ἐκάμνα πολλὰς ἐλεημοσύνας στοὺς ἀδελφούς μου, τοὺς συμπατριώτας μου.
- Τωβ. 1,17 τοὺς ἄρτους μου ἐδίδουν τοῖς πεινῶσι καὶ ἱμάτια τοῖς γυμνοῖς, καὶ εἴ τινα ἐκ τοῦ γένους μου ἐθεώρουν τεθνηκότα καὶ ἐρρίμμενον ὀπίσω τοῦ τείχους Νινευῆ, ἔθαπτον αὐτόν.
- Τωβ. 1,17 Εδίδα τροφίμα στοὺς πεινῶντας καὶ ἐνδύματα στοὺς γυμνοὺς. Εἴαν εὕρισκα κανένα ἀπὸ τὸ ἰσραηλιτικὸν γένος

νεκρόν, ριγμένον πίσω από το τείχος της Νινευή, τον έθαπτον.

Τωβ. 1,18 καὶ εἴ τινα ἀπέκτεινε Σενναχηρίμ ὁ βασιλεὺς, ὅτε ἦλθε φεύγων ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἔθαψα αὐτοὺς κλέπτων· πολλοὺς γὰρ ἀπέκτεινεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ· καὶ ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ σώματα, καὶ οὐχ εὐρέθη.

Τωβ. 1,18 Και ὅσους ἀκόμη ὁ βασιλεὺς Σενναχηρίμ ἐφόνευε, ὅταν ἐφυγε ἐντροπιασμένος χωρὶς στρατόν, καὶ ἐπέστρεψεν ὠργισμένος ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐγὼ τοὺς ἐθαπτον κρυφίως. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν με μέγαν θυμόν καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους ἐθανάτωσε. Ἐποὶ δε τα σώματα τῶν φονευομένων ἀνεζητήθησαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν εὐρέθησαν.

Τωβ. 1,19 πορευθεὶς δὲ εἰς τῶν ἐν Νινευῇ, ὑπέδειξε τῷ βασιλεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι θάπτω αὐτοὺς, καὶ ἐκρύβην· ἐπιγνοὺς δὲ ὅτι ζητοῦμαι ἀποθανεῖν, φοβηθεὶς ἀνεχώρησα.

Τωβ. 1,19 Ἐνας ὁμῶς ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς τῆς Νινευῇ με ἐφανέρωσε στὸν βασιλέα ὅτι ἐγὼ ἐθαπτα τοὺς νεκροὺς. Δια τοῦτο ἐγὼ ἐκρύβην. Ὅταν δε ἔμαθα ὅτι με ἀνεζήτουν, δια να με θανατώσουν, φοβηθεὶς ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Νινευῇ.

Τωβ. 1,20 καὶ διηρπάγη πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ οὐ κατελείφθη μοι οὐδὲν πλὴν Ἄννας τῆς γυναικὸς μου καὶ Τωβίου τοῦ υἱοῦ μου.

Τωβ. 1,20 Τότε ἐλεηλατήθησαν ὅλα τα ὑπάρχοντά μου καὶ δὲν μου ἔμεινε τίποτε ἄλλο πλὴν τῆς Ἀννης τῆς συζύγου μου καὶ τοῦ Τωβίου τοῦ υἱοῦ μου.

Τωβ. 1,21 καὶ οὐ διήλθον ἡμέρας πεντήκοντα, ἕως οὗ ἀπέκτειναν αὐτὸν οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ἔφυγον εἰς τὰ ὄρη Ἀραράθ, καὶ ἐβασίλευσε Σαχερδονὸς υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἔταξεν Ἀχιάχαρον τὸν Ἀναήλ υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν.

- Τωβ. 1,21 Δεν επέρασαν όμως παρά πενήκοντα ημέραι και οι δύο υιοί του βασιλέως εφόνευσαν τον πατέρα των και έφυγαν εις τα όρη Αραράθ. Αντί δε αυτού εβασίλευσεν ο υιός του ο Σαχερδονός. Αυτός εγκατέστησε τον Αχιάχαρον, υιόν του αδελφού μου Αναήλ, εις όλην την διαχείρισιν των οικονομικών της βασιλείας του και εις γενικήν διοίκησιν.
- Τωβ. 1,22 καὶ ἡξίωσεν Ἀχιάχαρος περὶ ἐμοῦ, καὶ ἦλθον εἰς Νινευῆ. Ἀχιάχαρος δὲ ἦν ὁ οἰνοχόος καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλίου καὶ διοικητῆς καὶ ἐκλογιστῆς, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ὁ Σαχερδονὸς ἐκ δευτέρας· ἦν δὲ ἐξάδελφός μου.
- Τωβ. 1,22 Αυτός, ο Αχιάχαρος, έκαμε διάβημα προς τον βασιλέα περί εμού και επέστρεψα εις την Νινευή. Ο Αχιάχαρος ήτο οινοχόος του βασιλέως, έφερεν στο χέρι του το επίσημον δακτυλίδι, ήτο γενικός διοικητής και γενικός διαχειριστής. Τον εγκατέστησε δε ο Σαχερδονός εις τας θέσεις αυτάς ως δεύτερον μετά τον εαυτόν του. Ο Αχιάχαρος λοιπόν αυτός ήτο ανεψιός μου.

ΤΩΒΙΤ 2

- Τωβ. 2,1 Ὅτε δὲ κατήλθον εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ ἀπεδόθη μοι Ἄννα ἡ γυνή μου, καὶ Τωβίας ὁ υἱός μου, ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἐορτῇ, ἣ ἐστὶν ἀγία ἐπτὰ ἐβδομάδων, ἐγενήθη ἄριστον καλὸν μοι, καὶ ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν.
- Τωβ. 2,1 Όταν επανήλθα στο σπίτι μου, μου απεδόθη η σύζυγός μου η Άννα και ο υιός μου ο Τωβίας. Κατά την εορτήν της Πεντηκοστής, εορτήν που γίνεται επτά εβδομάδας μετά το Πασχα, παρεκαθήσαμεν εις ένα πλούσιον γεύμα. Ανεκλίθην εις την χαμηλήν κλίνην, δια να φάγω.
- Τωβ. 2,2 καὶ ἐθεασάμην ὅψα πολλὰ καὶ εἶπα τῷ υἱῷ μου· βάδισον καὶ ἄγαγε ὃν ἂν εὕρης τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἐνδεῆ, ὃς

μέμνηται τοῦ Κυρίου, καὶ ἰδοὺ μένω σε.

Τωβ. 2,2 Παρετήρησα ὁμῶς ὅτι ἦσαν πολλὰ τα παρατεθέντα φαγητὰ καὶ εἶπα στο παιδί μου· Πηγαινε ἐξω καὶ φέρε ἐδῶ ὅποιον πτωχόν θα εὕρης ἐκ των ἀδελφών μας των Ἰσραηλιτών, ο οποίος μένει πιστός στον Κύριον. Ἰδοὺ ἐγὼ σε περιμένω.

Τωβ. 2,3 καὶ ἐλθὼν εἶπε· πᾶτερ, εἷς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔρρίπται ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Τωβ. 2,3 Ο υἱός μου ἐπέστρεψε καὶ εἶπε· “Πατερ, ὑπάρχει ἓνας ἀπὸ το γένος μας, στραγγαλισμένος ὁμῶς καὶ ριγμένος εἰς τὴν ἀγοράν”.

Τωβ. 2,4 κἀγὼ πρὶν ἢ γεύσασθαί με, ἀναπηδήσας ἀνελόμην αὐτὸν εἷς τι οἶκημα, ἕως οὗ ἔδου ὁ ἥλιος.

Τωβ. 2,4 Εγὼ πρὶν ἀρχίσω νὰ δοκιμάζω τὸ φαγητόν μου, ἀνεπήδησα ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἐπήγα, τὸν ἐπήρα, τὸν ἐβάλα σε κάποιο οἶκημα, ἕως ὅτου ἐβασίλευσεν ὁ ἥλιος.

Τωβ. 2,5 καὶ ἐπιστρέψας ἐλουσάμην καὶ ἦσθιον τὸν ἄρτον μου ἐν λύπῃ·

Τωβ. 2,5 Επέστρεψα στο σπίτι, ἐπλύθηκα καὶ ἐτρώγα τὸ φάγητόν μου λυπημένος.

Τωβ. 2,6 καὶ ἐμνήσθην τῆς προφητείας Ἀμώς, καθὼς εἶπε·
στραφήσονται αἱ ἐορταὶ ὑμῶν εἰς πένθος καὶ πᾶσαι αἱ
εὐφροσύναι ὑμῶν εἰς θρήνον,

Τωβ. 2,6 Τότε ἐνεθυμήθην τὴν προφητείαν τοῦ Ἀμώς, ὁ οποίος εἶχεν εἶπει “αἱ ἐορταὶ σας θὰ μεταστραφούν εἰς πένθος καὶ ὅτι ὅλαι αἱ εὐφροσύναι σας θὰ μεταβληθούν εἰς θρήνον”.

Τωβ. 2,7 καὶ ἔκλαυσα. καὶ ὅτε ἔδου ὁ ἥλιος, ὥχόμην καὶ ὀρύξας ἔθαψα αὐτόν.

Τωβ. 2,7 Ἐκλαυσα τότε. Ὄταν δὲ ἐβασίλευσεν ὁ ἥλιος, ἐπήγα, ἠνοιξα τάφον καὶ ἔθαψα ἐκεῖνον.

Τωβ. 2,8 καὶ οἱ πλησίον ἐπεγέλων λέγοντες· οὐκ ἔτι φοβεῖται
φονευθῆναι περὶ τοῦ πράγματος τούτου, καὶ ἀπέδρα,
καὶ ἰδοὺ πάλιν θάπτει τοὺς νεκρούς.

- Τωβ. 2,8 Οι γύρω μου άνθρωποι με ενέπαιζον και έλεγαν μεταξύ των·
“Πάλιν δεν φοβείται, μήπως φονευθή δια το έργον αυτό που
κάνει. Δια το ίδιον έργον άλλοτε εδραπέτευσε, δια να
αποφύγη την καταδίκην. Και ιδού, πάλιν θάπτει τους
νεκρούς”.
- Τωβ. 2,9 καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἀνέλυσα θάψας καὶ ἐκοιμήθην
μεμιασμένος παρὰ τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ
πρόσωπόν μου ἀκάλυπτον ἦν.
- Τωβ. 2,9 Κατὰ την νύκτα αὐτήν, αφοῦ ἔθαψα ἐκείνον, ἐπέστρεψα
στο σπίτι μου. Επειδὴ ὅμως ἤμουν, σύμφωνα με τον νόμον
του Μωυσέως, ἀκάθαρτος, δεν εἰσῆλθον στον οἶκον μου,
ἀλλὰ ἐκοιμήθην πλησίον του τοίχου τῆς αὐλῆς. Το
πρόσωπόν μου το εἶχα ἀκάλυπτον.
- Τωβ. 2,10 καὶ οὐκ ᾔδριν ὅτι στρουθία ἐν τῷ τοίχῳ ἐστὶ, καὶ τῶν
ὀφθαλμῶν μου ἀνεωγόντων, ἀφώδευσαν τὰ στρουθία
θερμὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, καὶ ἐγενήθη
λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. καὶ ἐπορεύθην πρὸς
ἰατροὺς, καὶ οὐκ ὠφέλησάν με· Ἀχιάχαρος δὲ ἔτρεφέ
με, ἕως οὗ ἐπορεύθην εἰς τὴν Ἐλυμαῖδα.
- Τωβ. 2,10 Δεν ἐγνώριζα δε ὅτι στον τοίχον ἐκείνον υπῆρχον στρουθία.
Και την στιγμὴν που εἶχα ἀνοίξει τα μάτια μου, τα στρουθία
ἀφήκαν να πέση θερμὴ ἡ ἀκαθαρσία των ἐπάνω στους
οφθαλμοὺς μου. Καὶ οἱ οφθαλμοὶ μου ἐπαθάν λευκώματα.
Επήγα στους ἰατροὺς, ἀλλὰ ματαίως. Τίποτε δεν με
ωφέλησαν. Κατὰ το διάστημα τῆς τυφλώσεώς μου με
διέτρεφεν ὁ Αχιάχαρος, ἕως ὅτου μετέβην εἰς τὴν Ἐλυμαῖδα.
- Τωβ. 2,11 καὶ ἡ γυνὴ μου Ἄννα ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις·
- Τωβ. 2,11 Ἡ σύζυγός μου ἡ Ἀννα ἠσχολεῖτο με γυναικείας ἐργασίας.
- Τωβ. 2,12 καὶ ἀπέστελλε τοῖς κυρίοις, καὶ ἀπέδωκαν αὐτῇ καὶ
αὐτοὶ τὸν μισθὸν προσδόντες καὶ ἔριφον.
- Τωβ. 2,12 Ἐστελλε δε καὶ ἐπωλοῦσε τα προϊόντα τῆς ἐργασίας τῆς
στους ἐμπόρους. Ἐκεῖνοι δε τῆς ἐδίδαν το ἀντίτιμον τῆς

εργασίας της. Καποτε της έδωσαν επί πλέον ως δώρον ένα ερίφιον.

Τωβ. 2,13 ὅτε δὲ ἦλθε πρὸς με, ἤρξατο κράζειν· καὶ εἶπα αὐτῇ· πόθεν τὸ ἐρίφιον; μὴ κλεψιμαῖόν ἐστιν; ἀπόδος αὐτὸ τοῖς κυρίοις· οὐ γὰρ θεμιτὸν ἐστὶ φαγεῖν κλεψιμαῖον.

Τωβ. 2,13 Οταν δε αυτη ηλθε κοντα μου, το εριφιον ηρχισε να βελάζη. Τότε της είπα· από που προέρχεται το ερίφιον; Μηπως είναι από κλεψιά; Να το επιστρέψης στους κυρίους του, διότι δεν επιτρέπεται να φάγωμεν κλοπιμαῖον.

Τωβ. 2,14 ἡ δὲ εἶπε· δῶρον δέδοταί μοι ἐπὶ τῷ μισθῷ. καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῇ καὶ ἔλεγον ἀποδιδόναι αὐτὸ τοῖς κυρίοις καὶ ἡρυθρίων πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα εἶπέ μοι· ποῦ εἰσιν αἱ ἐλεημοσύναι σου καὶ αἱ δικαιοσύναι σου; ἰδοὺ γνωστὰ πάντα μετὰ σοῦ.

Τωβ. 2,14 Εκείνη είπε· “Είναι δώρον, το οποίο μου έχει δοθήεπί πλέον από τον μισθόν μου”. Δεν επίστευα όμως εις αυτήν και της έλεγα να το επιστρέψη στους κυρίους του. Είχα δε κοκκινίσει από τα μαλλώματα προς την σύζυγόν μου. Και εκείνη πικραμμένη από τας υποψίας μου απεκρίθη και μου είπε· “που είναι αι ελεημοσύναι σου και αι άλλαι δίκαιαι πράξεις σου; Ιδού, και συ και τα έργα σου είναι γνωστά”.

ΤΩΒΙΤ 3

Τωβ. 3,1 Καὶ λυπηθεὶς ἔκλαυσα καὶ προσευξάμην μετ’ ὀδύνης λέγων·

Τωβ. 3,1 Ελυπήθην από τα λόγια της γυναικός μου, έκλαυσα και προσευχήθην με μεγάλην οδύνην λέγων·

Τωβ. 3,2 δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἐλεημοσύναι καὶ ἀλήθεια, καὶ κρίσιν ἀληθινὴν καὶ δικαίαν σὺ κρίνεις εἰς τὸν αἰῶνα.

- Τωβ. 3,2 Δικαιος είσαι, Κυριε, και όλοι οι τρόποι της ενεργείας σου είναι ελεημοσύνη και αλήθεια. Συ πάντοτε κρίνεις αληθινήν και δικαίαν κρίσιν.
- Τωβ. 3,3 μνήσθητί μου καὶ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ· μή με ἐκδικήσης ταῖς ἁμαρτίαις μου καὶ τοῖς ἀγνοήμασί μου καὶ τῶν πατέρων μου, ᾧ ἥμαρτον ἐνώπιόν σου·
- Τωβ. 3,3 Μνήσθητί μου, λοιπόν, Κυριε, και ρίψε ένα σπλαγχνικόν βλέμμα σου εις εμέ. Μη με τιμωρήσης τόσο δια τας αμαρτίας τας οποίας ἔκαμα εν γνώσει, όσον και δια τας εξ αγνοίας, όπως επίσης και δια τας αμαρτίας των προγόνων μου, οίτινες ημάρτησαν ἀπέναντί σου.
- Τωβ. 3,4 παρήκουσαν γάρ τῶν ἐντολῶν σου, καὶ ἔδωκας ἡμᾶς εἰς διαρπαγὴν καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ θάνατον καὶ παραβολὴν ὀνειδισμοῦ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ἐν οἷς ἐσκορπίσμεθα.
- Τωβ. 3,4 Διότι αυτοί παρήκουσαν τας εντολάς σου και παρέδωκες ἡμᾶς εις λεηλασίαν και αιχμαλωσίαν και θάνατον και εις ονειδισμόν μεταξύ όλων των εθνών, εν μέσω των οποίων εἴμεθα διασκορπισμένοι
- Τωβ. 3,5 καὶ νῦν πολλαὶ αἱ κρίσεις σου εἰσι καὶ ἀληθιναὶ ἐξ ἐμοῦ ποιῆσαι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ τῶν πατέρων μου, ὅτι οὐκ ἐποιήσαμεν τὰς ἐντολάς σου· οὐ γὰρ ἐπορεύθημεν ἐν ἀληθείᾳ ἐνώπιόν σου.
- Τωβ. 3,5 Και τώρα, Κυριε, ομολογώ, ότι πολλάι, αλλά και δίκαιαι, είναι αι τιμωρίαι σου εναντίον εμού, ἔνεκα των ιδικόν μου αμαρτιών και των αμαρτιών των προγόνων μου, διότι δεν ετηρήσαμεν τας εντολάς σου. Δεν επορεύθημεν κατὰ αλήθειαν ἐνώπιόν σου.
- Τωβ. 3,6 καὶ νῦν κατὰ τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιόν σου ποιήσον μετ' ἐμοῦ· ἐπίταξον ἀναλαβεῖν τὸ πνεῦμά μου, ὅπως ἀπολυθῶ καὶ γένωμαι γῆ· διότι λυσιτελεῖ μοι ἀποθανεῖν ἢ ζῆν, ὅτι ὀνειδισμοὺς ψευδεῖς ἤκουσα, καὶ λύπη ἐστὶ πολλὴ ἐν ἐμοί· ἐπίταξον ἀπολυθῆναί με τῆς ἀνάγκης

ἤδη εἰς τὸν αἰώνιον τόπον, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ
πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Τωβ. 3,6

Και τώρα κάμε, Κυριε, εἰς ἐμέ ο,τι εἰς σε φαίνεται ἀρεστόν.
Διάταξε νὰ ἀναλάβουν τὴν ψυχὴν μου, διὰ νὰ ἀπαλλαγῶ
ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ τὸ σῶμα τοῦτο νὰ γίνῃ χῶμα. Διότι εἶναι
ὠφελιμώτερον δι' ἐμέ νὰ ἀποθάνω παρά νὰ ζῶ, ἀφοῦ
τόσους ψευδεῖς χλευασμοὺς ἤκουσα καὶ μεγάλη λύπη ἔχει
καταλάβει τὴν ψυχὴν μου. Διάταξε, λοιπόν, νὰ λυτρωθῶ διὰ
τοῦ θανάτου ἀπὸ τὴν θλίψιν αὐτὴν καὶ νὰ μεταβῶ στὸν
αἰώνιον τόπον. Μὴ ἀποστρέψῃς, Κυριε, τὸ πρόσωπόν σου
ἀπὸ ἐμέ.

Τωβ. 3,7

Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέβη τῇ θυγατρὶ Ῥαγουήλ Σάρρᾳ
ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδίας καὶ ταύτην ὀνειδισθῆναι ὑπὸ
παιδισκῶν πατρὸς αὐτῆς,

Τωβ. 3,7

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ῥαγουήλ ἡ Σαρρα,
ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς τὰ Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας, συνέβη νὰ
χλευασθῇ ἀπὸ μερικὰς ἀπὸ τὰς δούλας τοῦ πατρὸς τῆς.

Τωβ. 3,8

ὅτι ἦν δεδομένη ἀνδράσιν ἑπτὰ, καὶ Ἀσμοδαῖος τὸ
πονηρὸν δαιμόνιον ἀπέκτεινεν αὐτοὺς πρὶν ἢ γενέσθαι
αὐτοὺς μετ' αὐτῆς ὡς ἐν γυναιξί. καὶ εἶπαν αὐτῇ· οὐ
συνιεῖς ἀποπνίγουςά σου τοὺς ἄνδρας; ἤδη ἑπτὰ ἔσχες
καὶ ἐνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνομάσθης·

Τωβ. 3,8

Διότι ἡ Σαρρα εἶχε δοθῇ διαδοχικῶς ὡς σύζυγος εἰς ἑπτὰ
ἄνδρας, ἀλλὰ ὁ Ἀσμοδαῖος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τοὺς
εφόνευεν πρὶν ἐκεῖνοι ἐλθοῦν εἰς ἐνῶσιν με αὐτὴν ὡς πρὸς
σύζυγον. Ἐλεγαν, δηλαδὴ, αἱ δούλαι αὐταὶ πρὸς αὐτήν· “δεν
ἐννοεῖς καὶ δεν συναισθάνεσαι τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον κάνεις
ποὺ γίνεσαι ἀφορμὴ νὰ φονεύωνται οἱ ἄνδρες; Ἐως τώρα
ἑπτὰ συζύγους ἐπῆρες καὶ οὔτε ἐνὸς ἐξ αὐτῶν δεν ἐπῆρες τὸ
ὄνομα.

Τωβ. 3,9

τί ἡμᾶς μαστιγοῖς; εἰ ἀπέθαναν, βάδιζε μετ' αὐτῶν· μὴ
ἴδοιμέν σου υἱὸν ἢ θυγατέρα εἰς τὸν αἰῶνα.

- Τωβ. 3,9 Διατί μας μαστιγώνεις; Αφού εκείνοι εφονεύθησαν από το πονηρόν πνεύμα, πήγαινε και συ μαζί των. Ποτέ στον αιώνα τον άπαντα να μη ιδωμεν ιδικόν σου υιόν η θυγατέρα!”
- Τωβ. 3,10 ταῦτα ἀκούσασα ἔλυπήθη σφόδρα ὥστε ἀπάγξασθαι. καὶ εἶπε· μία μὲν εἰμι τῷ πατρί μου· ἐὰν ποιήσω τοῦτο, ὄνειδος αὐτῷ ἔσται, καὶ τὸ γῆρας αὐτοῦ κατάξω μετ’ ὀδύνης εἰς ἄδου.
- Τωβ. 3,10 Οταν εκείνη ήκουσε τα λόγια αυτά, εκυριεύθη από πολύ μεγάλην λύπην, ὥστε εσκέφθη να απαγχονισθῇ. Εσκέφθη λογικώτερα ὁμως και εἶπεν· “εγὼ μία και μονογενῆς θυγάτηρ εἶμαι στον πατέρα μου. Εὰν κάμω αὐτὸ το οποιόν εσκέφθην, μεγάλο ὄνειδος θα πέση επάνω εις αὐτόν. Και θα κρημνίσω τα γηρατεία του με πολλήν οδύνην στον άδην”.
- Τωβ. 3,11 καὶ ἐδεήθη πρὸς τῇ θυρίδι καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ ἔντιμον εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογῆσαισάν σε πάντα τὰ ἔργα σου εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 3,11 Εβγήκεν εις την θύραν της οικίας της, ὑψωσεν εις θερμήν προσευχήν τα μάτια της προς τον ουρανόν και εἶπεν· “Δοξασμένος εἶσαι, συ, Κυριε ο Θεός μου, και ευλογημένον και δοξασμένον ας εἶναι το ὄνομά σου το ἅγιον στους αιῶνας των αιώνων. Ολα τα ἔργα σου ας αναπέμπουν δόξαν και ὕμνον προς σε στον αἰῶνα.
- Τωβ. 3,12 καὶ νῦν, Κύριε, τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου εἰς σὲ δέδωκα·
- Τωβ. 3,12 Και τώρα, Κυριε, στρέφω το πρόσωπόν μου προς σε και προς σε υψώνω τους οφθαλμούς μου.
- Τωβ. 3,13 εἰπὸν ἀπολῦσαί με ἀπὸ τῆς γῆς καὶ μὴ ἀκοῦσαί με μηκέτι ὄνειδισμόν.
- Τωβ. 3,13 Εσκέφθηκα να αυτοκτονήσω, δια να φύγω από τον κόσμον αὐτόν, ὥστε να μη ακούω πλέον τους ονειδισμούς αὐτοὺς

εις βάρος μου.

Τωβ. 3,14

σὺ γινώσκεις, Κύριε, ὅτι καθαρὰ εἰμι ἀπὸ πάσης
ἀμαρτίας ἀνδρὸς

Τωβ. 3,14

Συ, Κυριε, γνωρίζεις ὅτι εἰμαι καθαρὰ και ἀμόλυντος ἀπὸ
κάθε αμαρτίαν ἐξ επαφῆς με ἀνδρα.

Τωβ. 3,15

καὶ οὐκ ἐμόλυνα τὸ ὄνομά μου οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ
πατρός μου ἐν τῇ γῇ τῆς αἰχμαλωσίας μου. μονογενῆς
εἰμι τῷ πατρί μου, καὶ οὐχ ὑπάρχει αὐτῷ παιδίον, ὃ
κληρονομήσει αὐτόν, οὐδὲ ἀδελφὸς ἐγγὺς οὐδὲ
ὑπάρχων αὐτῷ υἱός, ἵνα συντηρήσω ἐμαυτὴν αὐτῷ
γυναῖκα. ἤδη ἀπώλοντό μοι ἑπτὰ· ἵνα τί μοι ζῆν; καὶ εἰ
μὴ δοκεῖ σοι ἀποκτεῖναι με, ἐπίταξον ἐπιβλέψαι ἐπ' ἐμέ
καὶ ἐλεῆσαι με καὶ μηκέτι ἀκοῦσαι με ὀνειδισμόν.

Τωβ. 3,15

Δεν ἐμόλυνα το ὄνομά μου οὔτε το ὄνομα του πατρός μου
εις την χώραν αὐτὴν της αἰχμαλωσίας μου. Γνωρίζεις,
Κυριε, ὅτι εἰμαι μονογενῆς θυγάτηρ στον πατέρα μου και
δεν ἔχει αὐτός ἄλλο παιδί, το ὅποιον θα τον κληρονομήσει.
Δεν ἔχει δε ἄλλον στενὸν συγγενή η υἱὸν στενοῦ συγγενούς
του, ὥστε να δώσω τον εαυτόν μου εις εκείνον ως σύζυγον.
Ὡς τώρα ἔχουν χαθῆ, Κυριε, ἑπτὰ ἄνδρες μου. Διατί πλέον
να ζω; Εάν δεν εἶναι ἀρεστόν εις σέ, Κυριε, να με πάρης ἀπὸ
τον κόσμον αὐτόν, δώσε εις κάποιον ευμενὴ διάθεσιν δι' ἐμέ
και να με ἐλεήση, ὥστε να λάβω αὐτόν ως σύζυγον, δια να
μη ἀκούω πλέον τους ὀνειδισμούς αὐτούς”.

Τωβ. 3,16

Καὶ εἰσηκούσθη προσευχὴ ἀμφοτέρων ἐνώπιον τῆς
δόξης τοῦ μεγάλου Ῥαφαήλ,

Τωβ. 3,16

Η προσευχὴ και των δύο, του Τωβίτ και της Σαρρας, ἐγινε
δεκτὴ ἐνώπιον του ἐνδόξου και μεγάλου Ραφαήλ.

Τωβ. 3,17

καὶ ἀπεστάλη ἰάσασθαι τοὺς δύο, τοῦ Τωβίτ λεπίσαι τὰ
λευκώματα καὶ Σάρραν τὴν τοῦ Ῥαγουήλ δοῦναι Τωβίᾳ
τῷ υἱῷ Τωβίτ γυναῖκα καὶ δῆσαι Ἀσμοδαῖον τὸ πονηρὸν
δαιμόνιον, διότι Τωβίᾳ ἐπιβάλλει κληρονομῆσαι αὐτήν.

ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἐπιστρέψας Τωβίτ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ Σάρρα ἡ τοῦ Ῥαγουήλ κατέβη ἐκ τοῦ ὑπερώου αὐτῆς.

Τωβ. 3,17

Ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ραφαήλ, δια να ἐκπληρώσῃ τα αἰτήματα καὶ των δύο. Του μεν Τωβίτ να θεραπεύσῃ τα λευκώματα των οφθαλμῶν του, καὶ να καθαρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τα λέπια, εἰς δε την Σαρραν, την θυγατέρα του Ραγουήλ, να δώσῃ ὡς σύζυγον τον Τωβίαν τον υἱὸν του Τωβίτ, καὶ να δέσῃ το κακοποιὸν πνεῦμα, τον Ἀσμοδαῖον. Ἀλλωστε στον Τωβίαν ἦτο δίκαιον να δοθῇ ὡς σύζυγος καὶ κληρονομία ἡ Σαρρα. Κατὰ την αὐτὴν ὥραν ὁ μεν Τωβίτ ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆλθεν εἰς την οἰκίαν του, ἡ δε Σαρρα, ἡ κόρη του Ραγουήλ, κατέβη ἀπὸ το ὑπερώον της.

ΤΩΒΙΤ 4

Τωβ. 4,1

Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμνήσθη Τωβίτ περὶ τοῦ ἀργυρίου, οὗ παρέθετο Γαβαήλ ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας,

Τωβ. 4,1

Κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην, που συνέβησαν τα γεγονότα αὐτά, ἐνεθυμήθη ὁ Τωβίτ τα χρήματα, τα ὁποῖα εἶχε παραδώσει στον Γαβαήλ, ὁ ὁποῖος ἔμενεν στους Ραγους της Μηδίας.

Τωβ. 4,2

καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἐγὼ ῥητῆσάμην θάνατον, τί οὐ καλῶ Τωβίαν τὸν υἱὸν μου, ἵνα αὐτῷ ὑποδείξω πρὶν ἀποθανεῖν με;

Τωβ. 4,2

Ὁ Τωβίτ ἐσκέφθη καὶ εἶπεν στον εαυτὸν του· Εγὼ παρεκάλεσα τὸν Θεὸν να με πάρῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Διὰ τί, πρὶν πεθάνω, δὲν καλῶ τὸν υἱὸν μου τὸν Τωβίαν, να τοῦ φανερώσω τὴν ὑπόθεσιν των χρημάτων αὐτῶν;

Τωβ. 4,3

καὶ καλέσας αὐτὸν εἶπε· παιδίον, ἐὰν ἀποθάνω, θάψον με, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν μητέρα σου· τίμα αὐτὴν πάσας

τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ ποίει τὸ ἀρεστὸν αὐτῇ καὶ μὴ λυπήσης αὐτήν.

Τωβ. 4,3 Εκάλεσε, λοιπόν, αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε· “Παιδί μου, ὅταν ἀποθάνω, νὰ με θάψης· καὶ πρόσεχε, νὰ μὴ καταφρονήσης καὶ παραμελήσης τὴν μητέρα σου. Νὰ τιμᾷς αὐτὴν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ νὰ πράττης τὸ εὐάρεστον εἰς αὐτήν. Ποτέ νὰ μὴ τὴν λυπήσης.

Τωβ. 4,4 μνήσθητι, παιδίον, ὅτι πολλοὺς κινδύνους ἑώρακεν ἐπὶ σοὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ· ὅταν ἀποθάνῃ, θάψον αὐτὴν παρ’ ἐμοὶ ἐν ἐνὶ τάφῳ.

Τωβ. 4,4 Θυμήσου, παιδί μου, ὅτι πολλοὺς κινδύνους ἐπέρασε διὰ σέ, ὅταν ἀκόμη σε εἶχεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς. Ὄταν ἀποθάνῃ, θάψε τὴν κοντὰ μου στὸν ἴδιον τάφον.

Τωβ. 4,5 πᾶσας τὰς ἡμέρας, παιδίον, Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μνημόνευε καὶ μὴ θελήσης ἀμαρτάνειν καὶ παραβῆναι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. δικαιοσύνην ποίει πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ μὴ πορευθῇς ταῖς ὁδοῖς τῆς ἀδικίας·

Τωβ. 4,5 Παιδί μου, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου νὰ ἐνθυμήσαι Κύριον τὸν Θεὸν μας. Μὴ θελήσης ποτέ νὰ διαπράξης ἀμαρτίαν καὶ νὰ παραβῇς τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου νὰ πράττης τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὀρθόν. Ποτέ δε νὰ μὴ βαδίσῃς τοὺς δρόμους τῆς ἀδικίας.

Τωβ. 4,6 διότι ποιοῦντός σου τὴν ἀλήθειαν, εὐοδαὶ ἔσονται ἐν τοῖς ἔργοις σου καὶ πᾶσι τοῖς ποιοῦσι τὴν δικαιοσύνην.

Τωβ. 4,6 Διότι, ὅταν σὺ πράττης τὸ ἀληθές, τὸ σύμφωνον πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, θὰ κατευοδώνωνται τὰ ἔργα σου, ὅπως καὶ ὅλων ἐκείνων οἱ οποίοι ἐφαρμόζουν δικαιοσύνην.

Τωβ. 4,7 ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σοὶ ποίει ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σοὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ παντὸς πτωχοῦ, καὶ ἀπὸ σοῦ οὐ μὴ ἀποστραφῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

- Τωβ. 4,7 Από τα υπάρχοντά σου δίδε ελεημοσύνην. Μη στενοχωρηθῇ και μη λυπηθῇ το μάτι σου, όταν πράττης ελεημοσύνην. Μη γυρίσης αλλοῦ το πρόσωπόν σου ἀπὸ κάθε πτωχόν τότε δε και το πρόσωπον του Θεοῦ δεν θα αποστραφῇ ποτὲ ἀπὸ σέ.
- Τωβ. 4,8 ὥς σοὶ ὑπάρχει κατὰ τὸ πλῆθος, ποιήσον ἕξ αὐτῶν ἐλεημοσύνην· ἐὰν ὀλίγον σοι ὑπάρχη, κατὰ τὸ ὀλίγον μὴ φοβοῦ ποιεῖν ἐλεημοσύνην·
- Τωβ. 4,8 Ἀνάλογα με τα αγαθά, τα οποία ἔχεις, κάμνε ελεημοσύνην. Ἐὰν ἔχῃς ὀλίγα, ἀπὸ τα ὀλίγα αὐτά μη φοβηθῇς να ελεῇς.
- Τωβ. 4,9 θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ εἰς ἡμέραν ἀνάγκης·
- Τωβ. 4,9 Διότι ἔχε υπ' ὄψιν σου ὅτι, ὅταν κάμνης ελεημοσύνην, καταθέτεις πλούσιον θησαυρόν δια τον εαυτόν σου εἰς ἡμέρας ἀνάγκης σου.
- Τωβ. 4,10 διότι ἐλεημοσύνη ἐκ θανάτου ῥύεται καὶ οὐκ ἔῃ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σκότος·
- Τωβ. 4,10 Διότι ἡ ἐλεημοσύνη γλυτώνει τον ἄνθρωπον ἀπὸ τον αἰώνιον θάνατον και δεν τον αφήνει να εἰσελθῇ και να μείνῃ στο σκότος του ἄδου.
- Τωβ. 4,11 δῶρον γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶν ἐλεημοσύνη πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου.
- Τωβ. 4,11 Εἶναι δῶρον ἀγαθὸν ἡ ἐλεημοσύνη δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ασκοῦν ἐνώπιον του ὑψίστου Θεοῦ και εἰς δόξαν του Θεοῦ.
- Τωβ. 4,12 πρόσεχε σεαυτῷ, παιδίον, ἀπὸ πάσης πορνείας καὶ γυναῖκα πρῶτον λάβε ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῶν πατέρων σου· μὴ λάβῃς γυναῖκα ἀλλοτρίαν, ἥ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ πατρός σου, διότι υἱοὶ προφητῶν ἐσμεν. Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπὸ τοῦ αἵωνος· μνήσθητι, παιδίον, ὅτι αὐτοὶ πάντες ἔλαβον γυναῖκας ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν καὶ εὐλογήθησαν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῶν, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν κληρονομήσει

γῆν.

Τωβ. 4,12

Πρόσεχε, παιδί μου, τον εαυτόν σου από κάθε παρνεϊαν. Σου δίδω μίαν πρωταρχικῆς σπουδαιότητος συμβουλήν· να λάβης ως σύζυγόν σου γυναίκα από τους απογόνους των προγόνων σου. Μη πάρης σύζυγον αλλόθρησκον και αλλοεθνή, η οποία δεν ανήκει εις την φυλὴν του πατρός σου. Διότι ημεῖς εἴμεθα τέκνα των προφητῶν. Ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, εἶναι οἱ από αρχαιοτάτων χρόνων ευλογημένοι πρόγονοί μας. Ενθυμήσου, παιδί μου, ὅτι αυτοὶ ὅλοι ἐπήραν συζύγους από τους ομοεθνεῖς των. Και εἶδαν πλουσίας τας ευλογίας του Θεοῦ εις τα τέκνα των, οἱ δε απόγονοὶ των θα κληρονομήσουν την γην.

Τωβ. 4,13

καὶ νῦν, παιδίον, ἀγάπα τοὺς ἀδελφούς σου καὶ μὴ ὑπερηφανεύου τῇ καρδίᾳ σου ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων τοῦ λαοῦ σου λαβεῖν σεαυτῷ ἐξ αὐτῶν γυναῖκα· διότι ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ ἀπώλεια καὶ ἀκαταστασία πολλή, καὶ ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη· ἡ γὰρ ἀχρειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ λιμοῦ.

Τωβ. 4,13

Και τώρα, παιδί μου, ἀκουσε και αὐτὴν την συμβουλήν μου. Να αγαπᾷς τους ομοεθνεῖς σου. Να μη αλαζονευθῇς εις την καρδίαν σου ἀπέναντι των ἀδελφῶν σου και των υἱῶν και των θυγατέρων του λαοῦ σου, ὥστε να μη καταδεχθῇς να λάβης σύζυγον ἀπὸ τας θυγατέρας του λαοῦ. Διότι μέσα εις την υπερηφάνειαν ὑπάρχει ο ὀλεθρος και πολλή ἀναστάτῳσις, μέσα δε εις την ράθυμον και ἀπράγμονα ζωὴν ὑπάρχει ξεπεσμός και μεγάλη φτώχεια, διότι η ραθυμία και η τεμπελιά εἶναι η μητέρα της πείνας.

Τωβ. 4,14

μισθὸς παντὸς ἀνθρώπου, ὃς ἐὰν ἐργάσῃται παρὰ σοί, μὴ αὐλισθήτω, ἀλλ' ἀπόδος αὐτῷ παραυτίκα, καὶ ἐὰν δουλεύσης τῷ Θεῷ, ἀποδοθήσεται σοι. πρόσεχε σεαυτῷ, παιδίον, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου καὶ ἴσθι

πεπαιδευμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου.

Τωβ. 4,14

Μη κρατήσης, ἔστω και ἐπὶ ολίγον χρόνον, τον μισθὸν παντός ἀνθρώπου, ο οποίος θα εργασθῇ εἰς την υπηρεσίαν σου, ἀλλὰ να του τον ἀποδώσης ἀμέσως. Ἐτσι δε και ο Θεὸς θα ἀποδώσῃ εἰς σε τον μισθὸν σου, εἴαν εργασθῇς εἰς αὐτόν. Πρόσεχε τον εαυτὸν σου, παιδί μου, εἰς ὅλα τα ἔργα σου και να εἶσαι συνετός και ευγενής εἰς ὅλην σου την συμπεριφοράν.

Τωβ. 4,15

καὶ ὁ μισεῖς, μηδενὶ ποιήσης. οἶνον εἰς μέθην μὴ πῖης, καὶ μὴ πορευθῇτω μετὰ σοῦ μέθη ἐν τῇ ὁδῷ σου.

Τωβ. 4,15

Εκεῖνο το ὁποῖον συ ἀποστρέφῃς και δεν θέλεις οἱ ἄλλοι να το κάμουν εἰς σέ, μη το κάμη και συ εἰς κανένα. Ποτέ να μη πίνῃς οἶνον μέχρι μέθης και ποτέ να μη συναναστροφῇς με μεθυσμένους εἰς την πορείαν του βίου σου.

Τωβ. 4,16

ἐκ τοῦ ἄρτου σου δίδου πεινῶντι καὶ ἐκ τῶν ἱματίων σου τοῖς γυμνοῖς· πᾶν, ὃ ἐὰν περισσεύσῃ σοι, ποιεὶ ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σου ὁ ὀφθαλμός ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην.

Τωβ. 4,16

Ἀπὸ το ψωμί σου δίδε εἰς ἐκεῖνον, που πεινά, και ἀπὸ τα ἐνδύματά σου δίδε εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι γυμνοί. Ὅ,τι σου περισσεύει δώσε το ἐλεημοσύνην και ας μη λυπηθῇ ποτέ ὁ ὀφθαλμός σου, ὅταν συ πράττῃς ἐλεημοσύνην.

Τωβ. 4,17

ἔκχεον τοὺς ἄρτους σου ἐπὶ τὸν τάφον τῶν δικαίων και μὴ δῶς τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Τωβ. 4,17

Δίδε ἀπλοχερα τοὺς ἄρτους σου κατὰ τον ἐντάφιασμόν των δικαίων, μη δίδῃς ὅμως δια τοὺς ἀμετανοήτους πονηροὺς και κακοὺς.

Τωβ. 4,18

συμβουλίαν παρὰ παντός φρονίμου ζήτησον καὶ μὴ καταφρονήσης ἐπὶ πάσης συμβουλίας χρησίμης.

Τωβ. 4,18

Να ἐπιζητῇς πάντοτε συμβουλήν ἀπὸ κάθε σοφόν και φρόνιμον ἄνθρωπον και ποτέ να μη καταφρονήσης συμβουλήν συνετήν και χρήσιμον.

- Τωβ. 4,19 καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλόγει Κύριον τὸν Θεὸν καὶ παρ' αὐτοῦ αἴτησον, ὅπως αἱ ὁδοὶ σου εὐθεῖαι γένωνται, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι καὶ βουλαὶ σου εὐοδωθῶσι· διότι πᾶν ἔθνος οὐκ ἔχει βουλήν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος δίδωσι πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ ὃν ἐὰν θέλῃ, ταπεινοῖ, καθὼς βούλεται. καὶ νῦν, παιδίον, μνημόνευε τῶν ἐντολῶν μου, καὶ μὴ ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ τῆς καρδίας σου.
- Τωβ. 4,19 Παντοτε εἰς κάθε καιρὸν νὰ δοξολογῆς Κυριον τον Θεὸν και ἀπὸ αὐτὸν ζήτησε νὰ εἶναι ευθεῖαι αἱ πορεῖαι του βίου σου, και νὰ κατευοδῶνῃ πάντοτε ὅλας τὰς οδοὺς και τὰς αποφάσεις σου. Διότι τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη δεν ἔχουν σκέψεις και αποφάσεις ορθὰς. Ἀλλὰ μόνον ὁ Κυριος δίδει ὅλα τὰ ἀγαθὰ και αὐτὸς ὅποιον θέλει, τον ταπεινώνει κατὰ την βουλήν του. Και τώρα, παιδί μου, νὰ ενθυμήσαι πάντοτε αὐτὰς τὰς ἐντολὰς μου, και νὰ μὴ ἐξαλειφθοῦν ποτὲ ἀπὸ την καρδίαν σου.
- Τωβ. 4,20 καὶ νῦν ὑποδεικνύω σοι τὰ δέκα τάλαντα τοῦ ἀργυρίου, ἃ παρεθέμην Γαβαήλῳ τῷ τοῦ Γαβρία ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας.
- Τωβ. 4,20 Και τώρα τελευταία σου καθιστῶ γνωστὸν το ποσὸν των δέκα ἀργυρῶν τάλαντων, τὰ ὁποῖα ἔχω καταθέσει στον Γαβαήλον, τον συγγενὴ του Γαβρία, ὁ ὁποῖος μένει στους Ραγους της Μηδίας.
- Τωβ. 4,21 καὶ μὴ φοβοῦ, παιδίον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν· ὑπάρχει σοι πολλὰ, ἐὰν φοβηθῇς τὸν Θεόν, καὶ ἀποστῇς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καὶ ποιήσῃς τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ.
- Τωβ. 4,21 Μὴ φοβήσαι, παιδί μου, ἐπειδὴ ἐγίναμεν πτωχοί, διότι ὑπάρχουν και θα ὑπάρχουν εἰς σε πολλὰ ἀγαθὰ, ἐὰν ευλαβήσαι τον Θεόν, ἐὰν ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν και πράξῃς κάθε τι, το ὁποῖον εἶναι εὐάρεστον ἐνώπιον του Θεοῦ”.

ΤΩΒΙΤ 5

- Τωβ. 5,1 Καὶ ἀποκριθεὶς Τωβίας εἶπεν αὐτῷ· πάτερ, ποιήσω πάντα, ὅσα ἐντέταλσαί μοι·
- Τωβ. 5,1 Ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· “πάτερ μου, θα πράξω ὅλας τὰς ἐντολὰς ὅσας μου ἔδωσες.
- Τωβ. 5,2 ἀλλὰ πῶς δυνήσομαι λαβεῖν τὸ ἀργύριον καὶ οὐ γινώσκω αὐτόν;
- Τωβ. 5,2 Ἀλλὰ εἰδικῶς δια τὰ χρήματα, πῶς θα ἠμπορέσω νὰ τὰ πάρω, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω αὐτόν τὸν ἄνθρωπον;”
- Τωβ. 5,3 καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφον καὶ εἶπεν αὐτῷ· ζήτησον σεαυτῷ ἄνθρωπον, ὃς συμπορεύσεται σοι, καὶ δώσω αὐτῷ μισθὸν ἕως ζῶ· καὶ λαβὲ πορευθεὶς τὸ ἀργύριον.
- Τωβ. 5,3 Ὁ πατὴρ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὴν χειρόγραφον ἀπόδειξιν τῆς καταθέσεως τῶν χρημάτων καὶ τοῦ εἶπε· “ἀναζήτησε καὶ εὗρε ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ μαζὶ σου πρὸς τὸν Γαβαήλον, καὶ εἰς αὐτόν ἐγὼ τὸν συνοδόν σου θὰ δώσω τὸν μισθόν του, ἐφ’ ὅσον ζῶ ἀκόμη. Πηγαινὲ λοιπὸν ἐκεῖ, δια νὰ ἀναλάβῃς τὰ χρήματα”.
- Τωβ. 5,4 καὶ ἐπορεύθη ζητῆσαι ἄνθρωπον καὶ εὔρε τὸν Ῥαφαήλ, ὃς ἦν ἄγγελος, καὶ οὐκ ᾔδει·
- Τωβ. 5,4 Ὁ Τωβίας ἐξῆλθε, δια νὰ ἀναζητήσῃ ἄνθρωπον ὡς συνοδόν του. Εὗρήκε δὲ τὸν Ῥαφαήλ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ Τωβίας δὲν το ἐγνώριζεν αὐτό.
- Τωβ. 5,5 καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰ δύναμαι πορευθῆναι μετὰ σοῦ ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας, καὶ εἰ ἔμπειρος εἶ τῶν τόπων;
- Τωβ. 5,5 Ἠρώτησε, λοιπὸν, τὸν ἄγγελον· “Μηπως γνωρίζῃς τοὺς τόπους ἐκείνους τοὺς Ῥαγούς τῆς Μηδίας καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου;”
- Τωβ. 5,6 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος· πορεύσομαι μετὰ σοῦ καὶ τῆς

ὁδοῦ ἐμπειρῶ καὶ παρὰ Γαβαήλ τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν
ηὐλίσθη.

Τωβ. 5,6 Ο ἄγγελος του ἀπήντησε· “θα πορευθῶ μαζὴ σου και την
οδὸν ἐγὼ γνωρίζω καλά. Μαλιστα δε ἔχω διανυκτερεύσει
πλησίον του ἀδελφου μας, του Ισραηλίτου τούτου, του
Γαβαήλ”.

Τωβ. 5,7 καὶ εἶπεν αὐτῷ Τωβίας· ὑπόμεινόν με, καὶ ἐρῶ τῷ
πατρί.

Τωβ. 5,7 Ο Τωβίας του εἶπε· “περίμενέ με, δια να αναγγεῖλω τούτο
στον πατέρα μου”.

Τωβ. 5,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ· πορεύου καὶ μὴ χρονίσῃς.

Τωβ. 5,8 Ο ἄγγελος του ἀπήντησε· “πήγαινε και μη βραδύνῃς”.

Τωβ. 5,9 καὶ εἰσελθὼν εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ εὔρηκα ὃς
συμπορεύσεται μοι. ὁ δὲ εἶπε· φώνησον αὐτὸν πρὸς με,
ἵνα ἐπιγνῶ ποίας φυλῆς ἐστὶ καὶ εἰ πιστὸς τοῦ
πορευθῆναι μετὰ σοῦ.

Τωβ. 5,9 Ο Τωβίας ἐπανήλθεν στο σπίτι του και εἶπε προς τον
πατέρα· “ἰδοὺ, εὐρήκα ἄνθρωπον, ο οποίος θα ἐλθῃ μαζὴ
μου”. Ο πατήρ εἶπε προς τον υἱόν· “φώναξέ τον να ἐλθῃ
εδῶ, δια να γνωρίσω καλά ἀπὸ ποίαν φυλὴν κατάγεται
αὐτός και αν εἶναι ἀξιόπιστος να ταξιδεύῃ μαζὴ σου”.

Τωβ. 5,10 καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, καὶ εἰσῆλθε, καὶ ἡσπάσαντο
ἀλλήλους.

Τωβ. 5,10 Ο Τωβίας τον ἐκάλεσε και ἐκεῖνος εἰσῆλθεν στον οἶκον του
Τωβίτ. Ο Τωβίτ και ο ξένος ἀλληλοεχαιρετήθησαν.

Τωβ. 5,11 καὶ εἶπεν αὐτῷ Τωβίτ· ἀδελφέ, ἐκ ποίας φυλῆς καὶ ἐκ
ποίας πατριᾶς εἶ σύ; ὑπόδειξόν μοι.

Τωβ. 5,11 Εἶπεν εἰς αὐτόν ο Τωβίτ· “ἀδελφέ, ἀπὸ ποῖον φυλὴν και ἀπὸ
ποῖαν πατριὰν εἶσαι συ; Πές μου το”.

Τωβ. 5,12 καὶ εἶπεν αὐτῷ· φυλὴν καὶ πατριὰν σὺ ζητεῖς ἢ μίσθιον,
ὃς συμπορεύσεται μετὰ τοῦ υἱοῦ σου; καὶ εἶπεν αὐτῷ
Τωβίτ· βούλομαι, ἀδελφέ, ἐπιγνῶναι τὸ γένος σου καὶ

τὸ ὄνομα.

- Τωβ. 5,12 Εκείνος του απήντησε· “φυλήν και πατριάν ζητεῖς η ἓνα μισθωτόν συνοδοιπόρον, ο οποίος θα συμπορευθῇ μαζί με το παιδί σου;” Ο Τωβίτ του απήντησε· “αδελφέ, θέλω να μάθω το γένος και το ὄνομά σου”.
- Τωβ. 5,13 ὃς δὲ εἶπεν· ἐγὼ Ἀζαρίας Ἀνανίου τοῦ μεγάλου, τῶν ἀδελφῶν σου.
- Τωβ. 5,13 Εκείνος τότε του εἶπεν· “ἐγὼ εἶμαι ο Αζαρίας, ο υἱὸς του μεγάλου Ἀνανίου ἀπὸ τους ομοεθνεῖς σου”.
- Τωβ. 5,14 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὑγιαίνων ἔλθοις, ἀδελφέ, καὶ μὴ μοι ὀργισθῆς, ὅτι ἐζήτησα τὴν φυλήν σου καὶ τὴν πατριάν σου ἐπιγινῶναι. καὶ σὺ τυγχάνεις ἀδελφός μου ἐκ τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς γενεᾶς· ἐπεγίνωσκον γὰρ ἐγὼ Ἀνανίαν καὶ Ἰωνάθαν τοὺς υἱοὺς Σεμεῖ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπορευόμεθα κοινῶς εἰς Ἱεροσόλυμα προσκυνεῖν, ἀναφέροντες τὰ πρωτότοκα καὶ τὰς δεκάτας τῶν γεννημάτων, καὶ οὐκ ἐπλανήθησαν ἐν τῇ πλάνῃ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. ἐκ ρίζης καλῆς εἶ, ἀδελφέ,
- Τωβ. 5,14 Ο Τωβίτ του εἶπε· “αδελφέ, καλῶς ἦλθες στο σπίτι μου και μη ὀργισθῆς ἐναντίον μου, διότι ἐζήτησα να μάθω την φυλήν σου και την οικογένειάν σου. Συ εἶσαι συγγενής μου, ἀπὸ γενεάν καλήν και ἀγαθήν, διότι ἐγὼ ἐγνώριζα τον Ἀνανίαν και τον Ἰωνάθαν, τους υἱοὺς του μεγάλου Σεμεῖ, ὅταν μαζί ἐπηγαίναμεν εἰς τα Ἱεροσόλυμα, δια να προσκυνήσωμεν και ἐφέραμεν μαζί μας τα πρωτοτόκια και τα δέκατα ἀπὸ τα προϊόντα μας. Δεν ἀπεμακρύνθησαν και ἐκεῖνοι ποτέ ἀπὸ την ευθείαν οδὸν του Κυρίου, ὅπως, δυστυχῶς, ἀπεμακρύνθησαν και ἐπλανήθησαν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, οἱ ομοεθνεῖς μας. Ἀπὸ καλήν ρίζαν κατάγεσαι, ἀδελφέ μου.
- Τωβ. 5,15 ἀλλὰ εἰπόν μοι τίνα σοι ἔσομαι μισθὸν διδόναι· δραχμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τὰ δέοντά σοι ὡς καὶ τῷ υἱῷ μου.

- Τωβ. 5,15 Αλλά πές μου, σε παρακαλώ, ποίον μισθόν θα σου δώσω;
Εγώ προτείνω να σου δίνω μίαν δραχμήν δια κάθε ημέραν
και να παρέχω εις σε και το παιδί μου ο,τι άλλο σας
χρειάζεται κατά την πορείαν.
- Τωβ. 5,16 καὶ ἔτι προσθήσω σοι ἐπὶ τὸν μισθόν, ἐὰν ὑγιαίνοντες
ἐπιστρέψῃτε.
- Τωβ. 5,16 Αλλά και άλλην ἐπὶ πλέον αμοιβήν θα δώσω εις σέ, ἐάν
ἐπιστρέψετε υγιεῖς”.
- Τωβ. 5,17 καὶ εὐδόκησαν οὕτως. καὶ εἶπε πρὸς Τωβίαν· ἔτοιμος
γίνου πρὸς τὴν ὁδόν· καὶ εὐδοωθείητε. καὶ ἡτοίμασεν ὁ
υἱὸς αὐτοῦ τὰ πρὸς τὴν ὁδόν. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ πατήρ
αὐτοῦ· πορεύου μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὁ δὲ ἐν
τῷ οὐρανῷ οἰκῶν Θεὸς εὐδοώσει τὴν ὁδὸν ὑμῶν, καὶ ὁ
ἄγγελος αὐτοῦ συμπορευθήτω ὑμῖν. καὶ ἐξῆλθαν
ἀμφότεροι ἀπελθεῖν καὶ ὁ κύων τοῦ παιδαρίου μετ’
αὐτῶν.
- Τωβ. 5,17 Συνεφώνησαν και οι δύο ἐπὶ του σημείου αὐτοῦ. Ο πατήρ
εἶπε τότε προς τον Τωβίαν· “ετοιμάσου δια το ταξίδι. Και
στους δυο σας εὐχομαι κατευόδιον”. Ο υἱὸς του, ο Τωβίας,
ἡτοίμασε τα ἀπαραίτητα δια τον δρόμον. Ο δε πατέρας του
του εἶπε· “πήγαινε μαζή με τον ἄνθρωπον αὐτὸν και
εὐχομαι, ὅπως ο Θεός, που κατοικεῖ στον ουρανόν,
κατευοδῶση τον δρόμον σας και ο ἄγγελος του Κυρίου ας
βαδίζει μαζή σας”. Εβγήκαν ἀπὸ το σπίτι και οι δυο, ο
Τωβίας και ο συνοδός του, δια να αναχωρήσουν. Ο κύων
του παιδιοῦ, του Τωβίου, ἐπήγαινε μαζή τους.
- Τωβ. 5,18 ἔκλαυσε δὲ Ἄννα ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ εἶπε πρὸς Τωβίτ· τί
ἐξαπέστειλας τὸ παιδίον ἡμῶν; ἢ οὐχὶ ἡ ῥάβδος τῆς
χειρὸς ἡμῶν ἐστὶν ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν και
ἐκπορεύεσθαι ἐνώπιον ἡμῶν;
- Τωβ. 5,18 Όταν ο Τωβίας ἀνεχώρησεν, ἡ Ἀννα ἡ μητέρα του, ἐκλαυσε
και εἶπε προς τον Τωβίτ· “διατί ἐστείλες το παιδί μας εις

ταξίδι μακράν από ημάς; Αυτός εισερχόμενος και εξερχόμενος στο σπίτι μας, ενώπιόν μας, δεν ήτο ράβδος στηρίγματος και χαρά εις ημάς;

Τωβ. 5,19 ἀργύριον τῷ ἀργυρίῳ μὴ φθάσαι, ἀλλὰ περίφημα τοῦ παιδίου ἡμῶν γένοιτο·

Τωβ. 5,19 Ποτέ μη φθάση και ἔλθῃ το ἀργύριον ἐκεῖνο. Ἀς χαθῇ το χρήμα ἐκεῖνο, προκειμένου να χάσωμεν ημεῖς την παρουσίαν του ἀγαπημένου μας παιδιοῦ.

Τωβ. 5,20 ὥς γὰρ δέδοται ἡμῖν ζῆν παρὰ τοῦ Κυρίου, τοῦτο ἱκανὸν ἡμῖν ὑπάρχει.

Τωβ. 5,20 Δεν ὑπάρχει δι' ημάς μεγαλύτερα ικανοποίησις ἀπὸ το να ζη τα παιδί κοντά μας, ὅπως μας ἐδόθη ἀπὸ τον Θεόν”.

Τωβ. 5,21 καὶ εἶπεν αὐτῇ Τωβίτ· μὴ λόγον ἔχε, ἀδελφή· ὑγιαίνων ἐλεύσεται, καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται αὐτόν·

Τωβ. 5,21 Ο Τωβίτ της ἀπήντησε· μη μεμψιμοιρῆς και μη στενοχωρῆσαι, ἀδελφή. Το παιδί μας θα ἐπιστρέψῃ υγιές. Καὶ τα μάτια μας πάλιν θα το ἴδουν.

Τωβ. 5,22 ἄγγελος γὰρ ἀγαθὸς συμπορεύσεται αὐτῷ, καὶ εὐοδωθήσεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὑποστρέψει ὑγιαίνων. καὶ ἐπαύσατο κλαίουσα.

Τωβ. 5,22 Διότι ο καλὸς ἄγγελος θα συμπορευθῇ μαζί με αὐτό και θα κατευοδωθῇ το ταξίδιόν του και θα ἐπιστρέψῃ υγιές”. Ἐκείνη, ὅταν ἤκουσε τα παρήγορα αὐτά λόγια, ἔπαυσε πλέον να κλαίῃ.

ΤΩΒΙΤ 6

Τωβ. 6,1 Οἱ δὲ πορευόμενοι τὴν ὁδὸν ἦλθον ἐσπέρας ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν, καὶ ἠύλιζοντο ἐκεῖ.

Τωβ. 6,1 Οἱ δύο ταξιδιώται ἐβάδιζαν στον δρόμον των και ἐφθασαν την ἐσπέραν στον Τίγρητα ποταμὸν και διενυκτέρευσαν

εκεί.

Τωβ. 6,2 τὸ δὲ παιδάριον κατέβη περικλυσσασθαι, καὶ ἀνεπήδησεν ἰχθύς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐβουλήθη καταπιεῖν τὸ παιδάριον.

Τωβ. 6,2 Ο νεαρός Τωβίας κατέβηκεν στον ποταμόν, δια να λουσθῇ. Εκεί ὅμως ἓνα μεγάλο ψάρι ἀνεπήδησεν ἀπὸ το ποτάμι και ηθέλησε να καταπῇ τον Τωβίαν.

Τωβ. 6,3 ὁ δὲ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· ἐπιλαβοῦ τοῦ ἰχθύος. καὶ ἐκράτησε τὸν ἰχθύν τὸ παιδάριον καὶ ἀνέβαλεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν.

Τωβ. 6,3 Ἀλλὰ ο ἄγγελος του εἶπε· “πάσε αὐτὸ το ψάρι”. Ο Τωβίας ἐπίασε το ψάρι και το ἀνέβασεν εἰς τὴν ὄχθην του ποταμοῦ.

Τωβ. 6,4 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος· ἀνάτεμε τὸν ἰχθύν καὶ λαβὼν τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἥπαρ καὶ τὴν χολὴν θές ἀσφαλῶς.

Τωβ. 6,4 Ο ἄγγελος του εἶπε· “σχίσε τὸν ἰχθύν αὐτὸν, πάρε τὴν καρδίαν, το συκῶτι και τὴν χολὴν και φύλαξέ τα ἀσφαλῶς”.

Τωβ. 6,5 καὶ ἐποίησε τὸ παιδάριον ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος, τὸν δὲ ἰχθύν ὀπτήσαντες ἔφαγον.

Τωβ. 6,5 Ο νεαρός Τωβίας ἔκαμεν, ὅπως του εἶπεν ο ἄγγελος. Το ὑπόλοιπον μέρος του ψαριοῦ το ἐψησαν και το ἔφαγαν.

Τωβ. 6,6 καὶ ὠδεύον ἀμφότεροι, ἕως οὔ ἤγγισαν ἐν Ἐκβατάνοις.

Τωβ. 6,6 Συνεπορεύοντο κατόπιν και οἱ δύο, ο Τωβίας και ο ἄγγελος, μέχρις ὅτου ἐπλησίασαν εἰς τα Ἐκβάτανα.

Τωβ. 6,7 καὶ εἶπε τὸ παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, τί ἐστὶν ἡ καρδία καὶ τὸ ἥπαρ καὶ ἡ χολὴ τοῦ ἰχθύος;

Τωβ. 6,7 Ο Τωβίας ηρώτησε τὸν ἄγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, εἰς τι μας εἶναι χρήσιμα ἡ καρδία, το συκῶτι και ἡ χολὴ του ἰχθύος;”

Τωβ. 6,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἡ καρδία καὶ τὸ ἥπαρ, ἐὰν τινα ὀχλῇ δαιμόνιον ἢ πνεῦμα πονηρόν, ταῦτα δεῖ καπνίσαι ἐνώπιον ἀνθρώπου ἢ γυναικός, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ὀχληθῇ·

Τωβ. 6,8 Ο συνοδεύων αὐτὸν ἄγγελος του ἀπήντησεν· “ἡ καρδιά και

το συκώτι χρησιμεύουν δια την εκδίωξιν πονηρών πνευμάτων. Εάν δηλαδή ένας άνθρωπος ενοχλήται από δαιμόνιον η άλλο πονηρόν πνεύμα και καπνίσουν αυτά ενώπιον του ανδρός η της γυναικός, που ενοχλείται από το πονηρόν πνεύμα, δεν θα ενοχληθῇ ποτέ πλέον.

Τωβ. 6,9 ἡ δὲ χολή, ἐγγχρῖσαι ἄνθρωπον, ὃς ἔχει λευκώματα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ ἰαθήσεται.

Τωβ. 6,9 Η δε χολή χρησιμεύει δια να χρισθῇ άνθρωπος, ο οποίος ἔχει λευκώματα εις τα μάτια του, και αυτός θα θεραπευθῇ αμέσως”.

Τωβ. 6,10 ὥς δὲ προσήγγισαν τῇ Ῥάγῃ,

Τωβ. 6,10 Όταν επλησίασαν στο σπίτι του Ραγουήλ εις Εκβάτανα,

Τωβ. 6,11 εἶπεν ὁ ἄγγελος τῷ παιδαρίῳ· ἀδελφέ, σήμερον αὐλισθησόμεθα παρὰ Ῥαγουήλ, καὶ αὐτὸς συγγενῆς σου ἐστὶ, καὶ ἔστιν αὐτῷ θυγάτηρ ὀνόματι Σάρρα·

Τωβ. 6,11 εἶπεν ο ἄγγελος στον νεαρόν Τωβίαν· “αδελφέ, σήμερον θα διανυκτερεύσωμεν στο σπίτι του Ραγουήλ. Αυτός είναι συγγενῆς σου, ἔχει δε και θυγατέρα που λέγεται Σαρρα.

Τωβ. 6,12 λαλήσω περὶ αὐτῆς τοῦ δοθῆναι σοι αὐτήν εἰς γυναῖκα, ὅτι σοι ἐπιβάλλει ἡ κληρονομία αὐτῆς, καὶ σὺ μόνος εἶ ἐκ τοῦ γένους αὐτῆς, καὶ τὸ κοράσιον καλὸν καὶ φρόνιμον ἐστὶ.

Τωβ. 6,12 Θα ομιλήσω εγώ περί αυτής να σου δοθῇ ως σύζυγος, διότι ο νόμος του Μωυσέως υποχρεώνει σε να παρῆς αυτήν ως σύζυγον και την κληρονομίαν της, επειδή συ εἶσαι ο μόνος συγγενῆς της από το γένος της. Σου λέγω δε ακόμη ότι η νέα αυτή είναι ωραία και φρόνιμος.

Τωβ. 6,13 καὶ νῦν ἄκουσόν μου καὶ λαλήσω τῷ πατρὶ αὐτῆς, καὶ ὅταν ὑποστρέψωμεν ἐκ Ῥαγῶν, ποιήσομεν τὸν γάμον· διότι ἐπίσταμαι Ῥαγουήλ ὅτι οὐ μὴ δῶ αὐτήν ἀνδρὶ ἐτέρῳ κατὰ τὸν νόμον Μωυσῆ ἢ ὀφειλήσει θάνατον, ὅτι τὴν κληρονομίαν σοὶ καθήκει λαβεῖν ἢ πάντα

ἄνθρωπον.

- Τωβ. 6,13 Και τώρα άκουσέ με· εγώ θα κάμω λόγον στον πατέρα της και όταν επιστρέψωμεν από Ραγους θα τελέσωμεν τον γάμον. Διότι εγώ γνωρίζω καλά ότι ο Ραγουήλ δεν θα δώση ποτέ αυτήν ως σύζυγον εις άλλον άνδρα, έστω και αν απειληθή με θάνατον. Διότι εις σε ανήκει να λάβης την κληρονομίαν της και εις κανένα άλλον”.
- Τωβ. 6,14 τότε εἶπε τὸ παιδάριον τῷ ἀγγέλῳ· Ἀζαρία ἀδελφέ, ἀκήκοα ἐγὼ τὸ κοράσιον δεδόσθαι ἐπτὰ ἀνδράσι καὶ πάντας ἐν τῷ νυμφῶνι ἀπολωλότας.
- Τωβ. 6,14 Τότε ο Τωβίας εἶπε πρὸς τὸν ἀγγελον· “ἀδελφέ Ἀζαρία, ἔχω πληροφορηθῆ ότι, ἡ κόρη αὐτῆ ἔχει ἤδη δοθῆ ως σύζυγος εις ἐπτὰ ἀνδρας και ὅλοι ἀπέθανον στο νυμφικόν δωμάτιον.
- Τωβ. 6,15 καὶ νῦν ἐγὼ μόνος εἰμὶ τῷ πατρὶ καὶ φοβοῦμαι μὴ εἰσελθὼν ἀποθάνω καθὼς καὶ οἱ πρότεροι, ὅτι δαιμόνιον φιλεῖ αὐτήν, ὃ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ. καὶ νῦν ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ ἀποθάνω καὶ κατάρξω τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς μητρὸς μου μετ’ ὀδύνης ἐπ’ ἐμοὶ εἰς τὸν τάφον αὐτῶν· καὶ υἱὸς ἕτερος οὐχ ὑπάρχει αὐτοῖς, ὃς θάψει αὐτούς.
- Τωβ. 6,15 Εγώ τώρα, ὅπως γνωρίζεις, εἰμαι μονογενῆς στον πατέρα μου. Φοβούμαι, λοιπόν, μήπως, όταν εισέλθω στο νυμφικόν δωμάτιον, αποθάνω, ὅπως ἀπέθανον και οι προηγούμενοι ἀπό ἐμέ. Ενα πονηρόν δαιμόνιον την ζηλοτυπεῖ. Αυτό δε το δαιμόνιον δεν βλάπτει κανένα άλλον πλην ἀπό ἐκείνους, που την πλησιάζουν ως σύζυγοι. Φοβούμαι, λοιπόν, τώρα μήπως αποθάνω και με τον θάνατόν μου κρημνίσω την ζωὴν του πατρὸς μου και της μητρὸς μου με οδύνην πολλήν στον τάφον. Δεν ἔχουν δε αυτοί άλλο παιδί, δια να τους θάψη”.
- Τωβ. 6,16 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ ἄγγελος· οὐ μέμνησαι τῶν λόγων, ὧν ἐνετείλατό σοι ὁ πατήρ σου, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν σε

γυναῖκα ἐκ τοῦ γένους σου; καὶ νῦν ἄκουσόν μου,
ἀδελφέ, διότι σοὶ ἔσται εἰς γυναῖκα, καὶ τοῦ δαιμονίου
μηδὲνα λόγον ἔχε, ὅτι τὴν νύκτα ταύτην δοθήσεται σοι
αὕτη εἰς γυναῖκα.

Τωβ. 6,16

Ἀπήντησε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· “δεν ενθυμείσαι τὴν
ἐντολὴν, τὴν ὁποίαν σου ἔδωκεν ὁ πατήρ, νὰ πάρῃς σύζυγον
γυναῖκα ἀπὸ τοῦ γένους σου; Καὶ τώρα ἀκουσε με, ἀδελφέ.
Αὕτη ἡ κόρη θὰ γίνῃ ἰδική σου σύζυγος. Ὡς πρὸς δε το
δαιμόνιον, μὴ ἔχῃς κανένα λόγον ἀνησυχίας. Ἡ κόρη αὕτη
θὰ δοθῇ εἰς σε ὡς σύζυγος κατὰ τὴν νύκτα αὕτην.

Τωβ. 6,17

καὶ ἐὰν εἰσέλθῃς εἰς τὸν νυμφῶνα, λήψῃ τέφραν
θυμιαμάτων καὶ ἐπιθήσεις ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ τοῦ
ἥπατος τοῦ ἰχθύος καὶ καπνίσῃς,

Τωβ. 6,17

Ὅταν δε εἰσέλθῃς στὸν νυμφικὸν θάλαμον, θὰ πάρῃς φωτιά
με τὸ θυμιατήριον, θὰ θέσῃς ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν καρδιά
καὶ τὸ σκῶτι τοῦ ἰχθύος, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ
καπνίζουν.

Τωβ. 6,18

καὶ ὁσφρανθήσεται τὸ δαιμόνιον καὶ φεύξεται καὶ οὐκ
ἐπανελεύσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ὅταν δὲ
προσπορεύῃ αὐτῇ, ἐγέρθητε ἀμφοτέρω καὶ βοήσατε
πρὸς τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ σώσει ὑμᾶς καὶ ἐλεήσει.
μὴ φοβοῦ, ὅτι σοὶ αὕτη ἡτοιμασμένη ἦν ἀπὸ τοῦ
αἰῶνος, καὶ σὺ αὐτὴν σώσεις, καὶ πορεύσεται μετὰ σοῦ,
καὶ ὑπολαμβάνω ὅτι σοι ἔσται ἕξ αὐτῆς παιδία.

Τωβ. 6,18

Τὸ δε δαιμόνιον θὰ ὁσφρανθῇ τὸν καπνὸν αὐτὸν, θὰ φύγῃ
καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. Ὅταν δε εἰσέλθῃς στὸν
νυμφικὸν κοιτῶνα πρὸς αὐτὴν, σηκωθῇτε καὶ οἱ δύο σας καὶ
ἐκ βάθους ψυχῆς προσευχηθῇτε στὸν ἐλεήμονα Θεόν, αὐτὸς
δε θὰ σας σώσῃ καὶ θὰ σας ἐλεήσῃ. Μὴ φοβῆσαι, διότι αὕτη
ἔχει προορισθῇ ὡς σύζυγός σου ἀπὸ πολὺν χρόνον καὶ συ θὰ
τὴν σώσῃς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαιμονίου. Αὕτη θὰ ἔλθῃ μαζὴ
σου καὶ θεωρῶ βέβαιον, ὅτι πολλὰ τέκνα θὰ ἀποκτήσῃς ἀπὸ

αυτήν”.

Τωβ. 6,19 καὶ ὡς ἤκουσε Τωβίας ταῦτα, ἐφίλησεν αὐτήν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκολλήθη σφόδρα αὐτῇ.

Τωβ. 6,19 Οταν ο Τωβίας ἤκουσε τα λόγια αὐτά, ηγάπησε την κόρην αὐτήν και η ψυχὴ του προσεκολλήθη πάρα πολὺ εἰς αὐτήν.

ΤΩΒΙΤ 7

Τωβ. 7,1 Καὶ ἦλθον εἰς Ἐκβάτανα καὶ παρεγένοντο εἰς τὴν οἰκίαν Ῥαγουήλ, Σάρρα δὲ ὑπήντησεν αὐτοῖς καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν.

Τωβ. 7,1 Ο Τωβίας και ο Αζαρίας ἦλθαν εἰς τα Εκβάτανα και ἐφθασαν στο σπίτι του Ραγουήλ. Η δε Σαρρα τους προϋπήντησε και τους εχαιρέτησε. Εκείνοι την εχαιρέτησαν και αὐτὴ τους ωδήγησεν στο σπίτι.

Τωβ. 7,2 καὶ εἶπε Ῥαγουήλ Ἐδνα τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· ὡς ὅμοιος ὁ νεανίσκος Τωβίτ τῷ ἀνεψιῷ μου;

Τωβ. 7,2 Ο Ραγουήλ εἶπεν εἰς την Εδναν την σύζυγόν του· “ο νεαρός αὐτός δεν ομοιάζει πολὺ με τον ανεψιόν μου τον Τωβίτ;”

Τωβ. 7,3 καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς Ῥαγουήλ· πόθεν ἐστέ, ἀδελφοί; καὶ εἶπαν αὐτῷ· ἐκ τῶν υἱῶν Νεφθαλίμ τῶν αἰχμαλώτων ἐκ Νινευῆ.

Τωβ. 7,3 Εστράφη δε προς εκείνους ο Ραγουήλ και τους ηρώτησε· “ἀπὸ που κατὰγεσθε, σεις, ἀδελφοί;» Και εκείνοι του ἀπήντησαν· “ἡμεῖς καταγόμεθα ἀπὸ τους ἀπογόνους της φυλῆς Νεφθαλίμ, ἀπὸ εκείνας που ἔχουν αἰχμαλωτισθῇ εἰς την Νινευή”.

Τωβ. 7,4 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε Τωβίτ τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν; οἱ δὲ εἶπον· γινώσκομεν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὑγιαίνει;

Τωβ. 7,4 Ο Ραγουήλ τους εἶπε· “γνωρίζετε τον Τωβίτ τον συγγενή

- μας;” Και εκείνοι του είπαν· “τον γνωρίζομεν”. Ηρώτησεν αυτούς πάλιν· “είναι υγιής;”
- Τωβ. 7,5 οἱ δὲ εἶπαν· καὶ ζῇ καὶ ὑγιαίνει. καὶ εἶπε Τωβίας· πατήρ μου ἔστι.
- Τωβ. 7,5 Εκείνοι είπαν· “ζη και υγιαίνει”. Ο δε Τωβίας του είπεν· “είναι ο πατέρας μου”.
- Τωβ. 7,6 καὶ ἀνεπήδησε Ῥαγουήλ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν καὶ ἔκλαυσε
- Τωβ. 7,6 Ο Ραγουήλ ανεπήδησεν από την χαράν του, και κατεφίλησε τον Τωβίαν και έκλαυσε.
- Τωβ. 7,7 καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου υἱός· καὶ ἀκούσας ὅτι Τωβίτ ἀπώλεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑαυτοῦ, ἐλυπήθη καὶ ἔκλαυσε.
- Τωβ. 7,7 Ευλόγησεν αὐτὸν και είπε· “συ, λοιπόν, είσαι το παιδί του καλοῦ και αγαθοῦ εκείνου ἀνθρώπου;” Όταν δε ἐπληροφορήθη ο Ραγουήλ ὅτι ο Τωβίτ είχε χάσει τα μάτια του, ἐλυπήθη και ἀνελύθη εἰς δάκρυα.
- Τωβ. 7,8 καὶ Ἔδνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Σάρρα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔκλαυσαν καὶ ὑπεδέξαντο αὐτοὺς προθύμως·
- Τωβ. 7,8 Εκλαυσεν ἐπίσης η σύζυγός του Εδνα και η κόρη του η Σαρρα. Ὑπεδέχθησαν και ἐφιλοξένησαν αὐτοὺς με πολλήν προθυμίαν και χαράν.
- Τωβ. 7,9 καὶ ἔθυσαν κριὸν προβάτων καὶ παρέθηκαν ὄψα πλείονα. εἶπε δὲ Τωβίας τῷ Ῥαφαήλ· Ἀζαρία ἀδελφέ, λάλησον ὑπὲρ ὧν ἔλεγες ἐν τῇ πορείᾳ, καὶ τελεσθήτω τὸ πρᾶγμα.
- Τωβ. 7,9 Εσφαξαν από την ποιμήνην των προβάτων του ἓνα κριον και ητοίμασαν τράπεζαν με πολλά φαγητά. Είπε δε τότε ο Τωβίας στον Ραφαήλ· “Αζαρία, ἀδελφέ, μίλησε δι' εκείνα, τα οποία μου ἔλεγες στον δρόμον μας και ας γίνη αὐτό το πρᾶγμα”.

- Τωβ. 7,10 καὶ μετέδωκε τὸν λόγον τῷ Ῥαγουήλ· καὶ εἶπε Ῥαγουήλ πρὸς Τωβίαν· φάγε, πῖε καὶ ἡδέως γίνου, σοὶ γὰρ καθήκει τὸ παιδίον μου λαβεῖν· πλήν ὑποδείξω σοι τὴν ἀλήθειαν.
- Τωβ. 7,10 Ο Αζαρίας πράγματι ἔκαμε λόγον στον Ραγουήλ και ο Ραγουήλ εἶπεν στον Τωβίαν· “φάγε, πῖε, ἀπόλαυσε την τράπεζαν, διότι εἰς σε πράγματι ἀνήκει να λάβῃς την κόρην μου ὡς συζυγον. Ἀλλά θα σου εἰπω την ἀλήθειαν.
- Τωβ. 7,11 ἔδωκα τὸ παιδίον μου ἑπτὰ ἀνδράσι, καὶ ὁπότε ἔαν εἰσεπορεύοντο πρὸς αὐτήν, ἀπέθνησκον ὑπὸ τὴν νύκτα. ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἡδέως γίνου. καὶ εἶπε Τωβίας· οὐ γεύομαι οὐδὲν ὧδε, ἕως ἂν στήσητε καὶ σταθῇτε πρὸς με. καὶ εἶπε Ῥαγουήλ· κομίζου αὐτήν ἀπὸ τοῦ νῦν κατὰ τὴν κρίσιν· σὺ δὲ ἀδελφὸς εἶ αὐτῆς, καὶ αὕτη σου ἐστίν· ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς εὐοδώσει ὑμῖν τὰ κάλλιστα.
- Τωβ. 7,11 Αὐτήν την κόρην μου την ἔδωσα ὡς σύζυγον εἰς ἑπτὰ ἀνδρας διαδοχικῶς. Ο καθένας ὁμως ἀπὸ αὐτοῦς, μόλις ἐπλησίαζεν εἰς αὐτήν, ἀπέθνησκε κατὰ την πρώτην νύκτα του γάμου. Συ ὁμως τώρα φάγε, πῖε και ευφράνθητι”. Ο Τωβίας ὁμως ἀπήντησε· “δεν θα βάλω τίποτε στο στόμα μου, μέχρις ὅτου σεις δεχθῇτε την αἴτησίν μου και συμφωνήσετε με ἐμὲ”. Ο Ραγουήλ του ἀπήντησε· “πάρε την ἀπὸ αὐτήν την στιγμὴν ὡς σύζυγον σύμφωνα με την ἀπόφασίν σου. Συ εἶσαι συγγενῆς της και αὕτη εἶναι συγγενῆς ἰδική σου. Ευχόμεθα δέ, ὅπως ο ἐλεήμων Θεὸς σας κατευοδώσῃ πρὸς τα κάλλιστα”.
- Τωβ. 7,12 καὶ ἐκάλεσε Σάρραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τῆς χειρὸς αὐτῆς παρέδωκεν αὐτήν Τωβία γυναῖκα καὶ εἶπεν· ἰδοὺ κατὰ τὸν νόμον Μωυσέως κομίζου αὐτήν καὶ ἄπαγε πρὸς τὸν πατέρα σου· καὶ εὐλόγησεν αὐτούς.
- Τωβ. 7,12 Ο Ραγουήλ ἐκάλεσε την ὥραν ἐκείνην την Σαρραν, την θυγατέρα του, την ἐπῆρε ἀπὸ το χέρι και την παρέδωκεν ὡς

σύζυγον στον Τωβίαν, προς τον οποίον και είπε· “ιδού, σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως, πάρε αυτήν ως σύζυγόν σου και πήγαινε προς τον πατέρα σου”. Ο Ραγουήλ τους ηυλόγησε και τους ηυχήθη.

Τωβ. 7,13 καὶ ἐκάλεσεν Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ λαβὼν βιβλίον ἔγραψε συγγραφὴν, καὶ ἐσφραγίσατο.

Τωβ. 7,13 Κατόπιν προσεκάλεσε την γυναῖκα του την Εδναν, ἐπῆρε ἓνα χαρτί, ἔγραψε ἐπάνω εἰς αὐτό την πράξιν του γάμου και το ἐσφράγισεν.

Τωβ. 7,14 καὶ ἤρξαντο ἐσθίειν.

Τωβ. 7,14 Ἐπειτα δε ἤρχισαν ὅλοι με χαράν να τρώγουν.

Τωβ. 7,15 καὶ ἐκάλεσε Ῥαγουήλ Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ εἶπε αὐτῇ· ἀδελφή, ἐτοίμασον τὸ ἕτερον ταμιεῖον καὶ εἰσάγαγε αὐτήν.

Τωβ. 7,15 Ο Ραγουήλ ἐκάλεσε την γυναῖκα του την Εδναν και της εἶπεν· “ἀδελφή, ἐτοίμασε το ἄλλο δωμάτιον και ὠδήγησε εἰς αὐτό την Σαρραν”.

Τωβ. 7,16 καὶ ἐποίησεν ὡς εἶπε καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν ἐκεῖ, καὶ ἔκλαυσε· καὶ ἀπεδέξατο τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ·

Τωβ. 7,16 Ἡ Εδνα ἔκαμεν, ὅπως της εἶπεν ο σύζυγός της και ὠδήγησεν ἐκεῖ την Σαρραν. Ἡ δε Σαρρα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ μητέρα της εἶδε και συνεπάθησε τα δάκρυα της κόρης της και της εἶπε·

Τωβ. 7,17 θάρσει, τέκνον, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δώη σοι χάριν ἀντὶ τῆς λύπης σου ταύτης· θάρσει, θύγατερ.

Τωβ. 7,17 “Ἐχε θάρρος, τέκνον μου, ο Κυριος του ουρανοῦ και της γης εἶθε να δώση εἰς σε χαράν ἀντὶ αὐτῆς της λύπης. Ἐχε θάρρος κόρη μου”.

- Τωβ. 8,1 Ὅτε δὲ συνετέλεσαν δειπνοῦντες, εἰσήγαγον Τωβίαν πρὸς αὐτήν.
- Τωβ. 8,1 Όταν ετελείωσαν το φαγητόν των, ωδήγησαν τον Τωβίαν προς την Σαρραν.
- Τωβ. 8,2 ὁ δὲ πορευόμενος ἐμνήσθη τῶν λόγων Ῥαφαήλ καὶ ἔλαβε τὴν τέφραν τῶν θυμιαμάτων καὶ ἐπέθηκε τὴν καρδίαν τοῦ ἰχθύος καὶ τὸ ἥπαρ καὶ ἐκάπνισεν.
- Τωβ. 8,2 Ο Τωβίας, όταν εισηλθεν στον κοιτώνα, ενεθυμήθη τα λόγια του Ραφαήλ. Επήρε το θυμιατήρι, επάνω στο οποίο υπήρχον ακόμη οι άνθρακες των θυμιαμάτων, έβαλεν επάνω εις αυτούς την καρδίαν και το συκώτι του ψαριού, από τα οποία και εξήλθε καπνός.
- Τωβ. 8,3 ὅτε δὲ ὠσφράνθη τὸ δαιμόνιον τῆς ὀσμῆς, ἔφυγεν εἰς τὰ ἀνώτατα Αἰγύπτου καὶ ἔδησεν αὐτὸ ὁ ἄγγελος.
- Τωβ. 8,3 Όταν δε το πονηρόν δαιμόνιον ωσφράνθη την οσμήν του καπνού αυτού, έφυγεν εις τα ανώτατα μέρη της Αιγύπτου, ο δε άγγελος Κυρίου το έδεσε.
- Τωβ. 8,4 ὡς δὲ συνεκλείσθησαν ἀμφότεροι, ἀνέστη Τωβίας ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ εἶπεν· ἀνάστηθι, ἀδελφή, καὶ προσευξώμεθα, ἵνα ἐλεήσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος.
- Τωβ. 8,4 Όταν οι νεόνυμφοι εκλείσθησαν στον νυμφικόν των κοιτώνα, εσηκώθη ο Τωβίας από την κλίνην και είπε· “οήκω επάνω, αδελφή, και ας προσευχηθώμεν να μας ελεήση ο Κυριος”.
- Τωβ. 8,5 καὶ ἤρξατο Τωβίας λέγειν· εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ ἔνδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογησάτωσάν σε οἱ οὐρανοὶ καὶ πᾶσαι αἱ κτίσεις σου.
- Τωβ. 8,5 Ο Τωβίας ήρχισε να λέγη την προσευχήν του. “Δοξασμένος είσαι συ, Κυριε, ο Θεός των πατέρων ημών, ευλογημένον και ένδοξον το άγιον όνομά σου στους αιώνας. Σε ας

	δοξάζουν πάντοτε οι ουρανοί και όλα τα κτίσματά σου.
Τωβ. 8,6	σύ ἐποίησας Ἀδὰμ καὶ ἔδωκας αὐτῷ βοηθὸν Εὐάν στήριγμα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· ἐκ τούτων ἐγεννήθη τὸ ἀνθρώπων σπέρμα. σύ εἶπας· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν ὅμοιον αὐτῷ.
Τωβ. 8,6	Συ, Κυριε, ἐπλασες τον Αδάμ και ἔδωκες εις αὐτόν ως βοηθὸν και στήριγμα την Εὐάν, την σύζυγόν του. Από αυτοὺς ἐγεννήθη το γένος των ἀνθρώπων. Διότι, Κυριε, συ εἶπες· δεν εἶναι καλὸν να εἶναι ο ἄνθρωπος μόνος, ας κάμωμεν δι' αὐτόν βοηθὸν ἄλλον ὅμοιον προς αὐτόν.
Τωβ. 8,7	καὶ νῦν, Κύριε, οὐ διὰ πορνείαν ἐγὼ λαμβάνω τὴν ἀδελφὴν μου ταύτην, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας ἐπίταξον ἐλεῆσαι με καὶ αὐτῇ συγκαταγηρᾶσαι.
Τωβ. 8,7	Και τώρα, Κυριε, ἐγὼ λαμβάνω την ἀδελφὴν μου αὐτήν, την ομοεθνή μου, ως σύζυγον ὄχι δια την ικανοποίησιν πορνικῶν διαθέσεων, ἀλλὰ δια την ἀλήθειάν σου, ὅπως συ την ἐκήρυξες. Ας ἐλθῇ, λοιπόν, το ἐλεός σου εις ἐμέ, Κυριε, και διάταξε συ, ὥστε ἐγὼ να γηράσω μαζί της”,
Τωβ. 8,8	καὶ εἶπε μετ' αὐτοῦ· ἀμήν.
Τωβ. 8,8	Μαζή δε με αὐτόν συμπροσηύχετο και η Σαρρα και εἶπεν· “Ἀμήν, γένοιτο”!
Τωβ. 8,9	καὶ ἐκοιμήθησαν ἀμφότεροι τὴν νύκτα.
Τωβ. 8,9	Εκοιμήθησαν και οι δύο την νύκτα ἐκείνην.
Τωβ. 8,10	καὶ ἀναστὰς Ῥαγουήλ ἐπορεύθη καὶ ὥρυξε τάφον λέγων· μὴ καὶ οὗτος ἀποθάνῃ;
Τωβ. 8,10	Ο Ραγουήλ ἐσηκώθη, ἐπήγε και ἠνοιξε τάφον λέγων· “μήπως ἀποθάνῃ και αὐτός;”
Τωβ. 8,11	καὶ ἦλθε Ῥαγουήλ εἰς τὴν οἰκίαν ἑαυτοῦ
Τωβ. 8,11	Επανήλθεν ο Ραγουήλ εις την οἰκίαν του
Τωβ. 8,12	καὶ εἶπεν Ἔδνα τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· ἀπόστειλον μίαν τῶν παιδισκῶν, καὶ ἰδέτωσαν εἰ ζῇ· εἰ δὲ μὴ, ἵνα θάψωμεν

αὐτόν, καὶ μηδεὶς γινῶ.

Τωβ. 8,12 και εἶπεν εἰς τὴν Ἐδναν τὴν γυναῖκα του· Στείλε μίαν ἀπὸ τὰς δούλας νὰ ἴδῃ, εἴαν ὁ Τωβίας ζῇ. Καὶ εἴαν δὲν ζῇ, νὰ τὸν θάψωμεν, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε.

Τωβ. 8,13 καὶ εἰσῆλθεν ἡ παιδίσκη ἀνοίξασα τὴν θύραν καὶ εὔρε τοὺς δύο καθεύδοντας.

Τωβ. 8,13 Ἡ δούλη ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ εὔρε καὶ τοὺς δύο νὰ κοιμῶνται.

Τωβ. 8,14 καὶ ἐξελθοῦσα ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι ζῇ.

Τωβ. 8,14 Ἐξῆλθε καὶ ἀνήγγειλεν τοῖς κυρίοις τῆς οἰκίας τοῦ Τωβίας ζῇ.

Τωβ. 8,15 καὶ εὐλόγησε Ῥαγουήλ τὸν Θεὸν λέγων· εὐλογητὸς εἶ σύ, ὁ Θεός, ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ καθαρᾷ καὶ ἁγίᾳ, καὶ εὐλογεῖτωσάν σε οἱ ἅγιοί σου καὶ πᾶσαι αἱ κτίσεις σου, καὶ πάντες οἱ ἄγγελοί σου καὶ οἱ ἐκλεκτοί σου εὐλογεῖτωσάν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τωβ. 8,15 Ὁ Ῥαγουήλ ἐδόξασε τὸν Θεὸν λέγων· “δοξασμένος εἶσαι σύ, ὁ Θεός, καὶ πρὸς σε ἀνήκει κάθε δοξολογία καθαρὰ καὶ ἁγία. Ἀς σε δοξολογῶν οἱ ἅγιοί σου καὶ ὅλα τα δημιουργήματά σου καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοί σου καὶ ὅλοι οἱ ἐκλεκτοί σου. Ἀς σε εὐλογῶν καὶ ἀς σε δοξολογῶν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Τωβ. 8,16 εὐλογητὸς εἶ ὅτι ἠΰφρανάς με, καὶ οὐκ ἐγένετό μοι καθὼς ὑπενόουν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου ἐποίησας μεθ’ ἡμῶν.

Τωβ. 8,16 Εὐλογημένος εἶσαι, Κυριε, διότι μου ἔδωσες αὐτὴν τὴν χαρὰν καὶ δὲν ἐγένε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφοβούμην. Ἀλλὰ ἔκαμες εἰς ἡμᾶς σύμφωνα με τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τωβ. 8,17 εὐλογητὸς εἶ ὅτι ἡλέησας δύο μονογενεῖς· ποίησον αὐτοῖς, Δέσποτα, ἔλεος, συντέλεσον τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν ὑγιείᾳ μετ’ εὐφροσύνης καὶ ἐλέους.

Τωβ. 8,17 Δοξασμένος εἶσαι, Κυριε, διότι ἐστείλες τὸ ἔλεός σου εἰς δύο μονογενεῖς. Καμε, Δέσποτα, εἰς αὐτοὺς σύμφωνα με τὸ

	ἐλεός σου και ολοκλήρωσε την ζωήν των με υγείαν, με ευφροσύνην, με τον πλούτον του ελέους σου”.
Τωβ. 8,18	ἐκέλευσε δὲ τοῖς οἰκέταις χῶσαι τὸν τάφον.
Τωβ. 8,18	Ο Ραγουήλ διέταξε τους δούλους να χώσουν τον τάφον.
Τωβ. 8,19	καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς γάμον ἡμερῶν δεκατεσσάρων.
Τωβ. 8,19	Ετέλεσε δε και εώρτασε τον γάμον αυτών επί δεκατέσσαρας ημέρας.
Τωβ. 8,20	καὶ εἶπεν αὐτῷ Ῥαγουήλ πρὶν ἢ συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου ἐνόρκως μὴ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐὰν μὴ πληρωθῶσιν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ γάμου.
Τωβ. 8,20	Ο Ραγουήλ εἶπεν στον Τωβίαν και τον εξώρκισε να μη αναχωρήση από την οικίαν, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι δεκαττέσσαρες ημέραι του γάμου.
Τωβ. 8,21	καὶ τότε λαβόντα τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ πορεύεσθαι μεθ’ ὑγείας πρὸς τὸν πατέρα· καὶ τὰ λοιπά, ὅταν ἀποθάνω καὶ ἡ γυνή μου.
Τωβ. 8,21	“Μετά δε την συμπλήρωσιν των δεκατεσσάρων αυτών ημερών, εἶπεν στον Τωβίαν, αφού πάρης το ἥμισυ από την περιουσίαν μου, να πορευθῆς εν υγεία προς τον πατέρα σου. Την υπόλοιπον περιουσίαν μου θα την λάβης, όταν αποθάνωμεν εγώ και η γυνή μου”.

ΤΩΒΙΤ 9

Τωβ. 9,1	Καὶ ἐκάλεσε Τωβίας τὸν Ῥαφαήλ καὶ εἶπεν αὐτῷ·
Τωβ. 9,1	Ο Τωβίας ἐκάλεσεν τότε τον Ραφαήλ και του εἶπεν·
Τωβ. 9,2	Ἀζαρία ἀδελφέ, λάβε μετὰ σεαυτοῦ παῖδα καὶ δύο καμήλους καὶ πορεύθητι ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας παρὰ Γαβαήλ καὶ κόμισαί μοι τὸ ἀργύριον καὶ αὐτὸν ἄγε μοι εἰς τὸν γάμον·
Τωβ. 9,2	“αδελφέ, Αζαρία, πάρε μαζί σου ένα δούλον και δύο

καμήλους και πήγαινε στους Ραγους της Μηδίας, στον Γαβαήλ, και φέρε μου εδώ το αργύριον αλλά και αυτόν τον ίδιον, δια να παρευρεθῇ στον γάμον μου.

Τωβ. 9,3

διότι ὡμόμοκε Ῥαγουήλ μὴ ἐξελθεῖν με,

Τωβ. 9,3

Διότι ο Ραγουήλ με ὥρκισε να μη φύγω απ' εδώ, πριν συμπληρωθὺν αι δεκατέσσαρες ημέραι.

Τωβ. 9,4

καὶ ὁ πατήρ μου ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας, καὶ ἐὰν χρονίσω μέγα, ὁδυνηθήσεται λίαν.

Τωβ. 9,4

Ο δε πατήρ μου μετρά μίαν προς μίαν τας ημέρας, εἴαν δε και βραδύνω να επιστρέψω θα κυριευθῇ ἀπὸ μεγάλην οδύνην”.

Τωβ. 9,5

καὶ ἐπορεύθη Ῥαφαήλ καὶ ἠύλισθη παρὰ Γαβαήλ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφον· ὃς δὲ προήνεγκε τὰ θυλάκια ἐν ταῖς σφαγῖσι καὶ ἔδωκεν αὐτῷ.

Τωβ. 9,5

Ο Ραφαήλ επορεύθη πράγματι και κατέλυσεν στον οἶκον του Γαβαήλ. Εδωκε δε εις αυτόν και το χειρόγραφον. Ο Γαβαήλ ἔφερε τους σφραγισμένους σάκκους με τα χρήματα και τους παρέδωκεν εις αυτόν.

Τωβ. 9,6

καὶ ὥρθρευσαν κοινῶς καὶ ἦλθον εἰς τὸν γάμον. καὶ εὐλόγησε Τωβίας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Τωβ. 9,6

Κατόπιν, εσηκώθηκαν λίαν πρωῒ, και οι δύο μαζί ἦλθον στον γάμον. Ο δε Τωβίας ἐπὶ παρουσία ὅλων ἐπήνεσε και συνεχάρη την γυναῖκα του.

ΤΩΒΙΤ 10

Τωβ. 10,1

Καὶ Τωβίτ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐλογίσατο ἐκάστης ἡμέρας· καὶ ὥς ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς πορείας καὶ οὐκ ἦρχοντο,

Τωβ. 10,1

Ο Τωβίτ, ο πατήρ του Τωβίου, εμετροῦσε μίαν προς μίαν τας ημέρας. Οταν δε εἶδεν ὅτι συνεπληρώθησαν αι ημέραι

- του ταξιδιού των και εκείνοι δεν είχαν επανέλθει,
Τωβ. 10,2 εἶπε· μήποτε κατήσχυνται; ἢ μήποτε ἀπέθανε Γαβαήλ καὶ οὐδείς αὐτῷ δίδωσι τὸ ἀργύριον;
- Τωβ. 10,2 εἶπε· “μήπως, τυχόν, και ἀπέτυχεν ἡ αποστολή των και εντρέπονται να επανέλθουν; Ἡ μήπως ἀπέθανεν ὁ Γαβαήλ και κανεῖς πλέον δεν δίδει εἰς αὐτόν τα χρήματα;”
- Τωβ. 10,3 καὶ ἐλυπεῖτο λίαν.
- Τωβ. 10,3 Δια τον λόγον αὐτόν ὁ πατήρ ἐλυπεῖτο πάρα πολύ.
- Τωβ. 10,4 εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ γυνή· ἀπώλετο τὸ παιδίον, διότι κεχρόνικε· καὶ ἤρξατο θρηνεῖν αὐτόν καὶ εἶπεν·
- Τωβ. 10,4 Ἡ δε γυναῖκα του ἔλεγεν εἰς αὐτό· “εφ’ ὅσον μέχρι σήμερα ἐπέρασε τόσοσ καιρός και δεν επανήλθε το παιδί μας, εχάθηκε πλέον”! Ἡρχισε δε αὐτή να θρηνολογή το παιδί της και να λέγη·
- Τωβ. 10,5 οὐ μέλοι μοι, τέκνον, ὅτι ἀφῆκά σε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου;
- Τωβ. 10,5 “παιδί μου, δεν ευρίσκω ησυχίαν, ἐπειδὴ σε ἀφήκα να φύγης, εσέ που εἶσαι το φως των οφθαλμῶν μου.
- Τωβ. 10,6 καὶ Τωβὶτ λέγει αὐτῇ· σίγα, μὴ λόγον ἔχει, υγιαίνει.
- Τωβ. 10,6 Ὁ Τωβίτ ἔλεγεν εἰς αὐτήν· “σιῶπα, μὴ ἔχης λόγους ανησυχίας, υγιαίνει το παιδί μας”.
- Τωβ. 10,7 καὶ εἶπεν αὐτῷ· σίγα, μὴ πλάνα με, ἀπώλετο τὸ παιδίον μου. καὶ ἐπορεύετο καθ’ ἡμέραν εἰς τὴν ὁδὸν ἔξω, οἷας ἀπῆλθεν, ἡμέρας τε ἄρτον οὐκ ἤσθιε, τὰς δὲ νύκτας οὐ διελίμπανε θρηνοῦσα Τωβίαν τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἕως οὗ συνετελέσθησαν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ γάμου, ἃς ὤμοσε Ῥαγουήλ ποιῆσαι αὐτόν ἐκεῖ· εἶπε δὲ Τωβίας τῷ Ῥαγουήλ· ἐξαπόστειλόν με, ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου οὐκέτι ἐλπίζουσιν ὄψεσθαί με.
- Τωβ. 10,7 Εκείνη του ἀπῆντησε· “εσύ σιῶπα, μὴ θέλῃς να με ξεγελάσης, το παιδί μας ἔχει πλέον χαθῇ”. Καθε δε ἡμέραν μετέβαιναν ἔξω στον δρόμον, ἀπὸ ὅπου εἶχε φύγει ὁ υἱός

της. Την ημέραν ἄρτον δεν ἔτρωγε, κατὰ δε τας νύκτας δεν ἔπαυε να θρηνῇ τον Τωβίαν τον υἱόν της, μέχρις ὅτου συνεπληρώθησαν αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι του γάμου, τας οποίας ο Ραγουήλ εἶχεν ορκίσαι τον Τωβίαν να μείνῃ ἐκεῖ. Εἶπε δε τότε ο Τωβίας στον Ραγουήλ· “στείλε με εἰς την πατρίδα μου, διότι ο πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου δεν ἐλπίζουν πλέον, ὅτι θα με ἐπανίδουν”.

Τωβ. 10,8 εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ πενθερός· μείνον παρ’ ἐμοί, κἀγὼ ἐξαποστελῶ πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ δηλώσουσιν αὐτῷ τὰ κατὰ σέ.

Τωβ. 10,8 Ο πενθερός του του εἶπε· “μείνε κοντὰ μου, καὶ ἐγὼ θα στείλω ἀνθρώπους μου στον πατέρα σου, δια να καταστήσουν εἰς αὐτὸν γνωστὰ ὅλα τα κατὰ σέ”.

Τωβ. 10,9 καὶ Τωβίας λέγει· ἐξαπόστειλόν με πρὸς τὸν πατέρα μου.

Τωβ. 10,9 Ο Τωβίας ὁμως ἐπέμενε καὶ ἔλεγε· “ἀφησέ με να μεταβῶ πρὸς τον πατέρα μου”.

Τωβ. 10,10 ἀναστὰς δὲ Ῥαγουήλ ἔδωκεν αὐτῷ Σάρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων, σώματα καὶ κτήνη καὶ ἀργύριον,

Τωβ. 10,10 Ο Ραγουήλ ἐσηκώθη, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Σαρραν τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ μισὰ ἀπὸ τα ὑπάρχοντά του, δούλους καὶ δούλας, διάφορα κτήνη καὶ χρήματα.

Τωβ. 10,11 καὶ εὐλογήσας αὐτοὺς ἐξαπέστειλε λέγων· εὐοδώσει ὑμᾶς, τέκνα, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ πρὸ τοῦ με ἀποθανεῖν.

Τωβ. 10,11 Τους ἠυλόγησε καὶ τοὺς κατευώδωσε λέγων· “ὁ Θεὸς του ουρανοῦ να σας κατευοδώσῃ, παιδιὰ μου, εἰς ὅλα. Καὶ να ἴδω ἐγὼ αὐτὰς τας εὐλογίας του Κυρίου εἰς σας πρὶν ἀποθάνω”.

Τωβ. 10,12 καὶ εἶπε τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ· τίμα τοὺς πενθεροὺς σου, αὐτοὶ νῦν γονεῖς σου εἰσιν· ἀκούσαιμὶ σου ἀκοὴν καλήν,

καὶ ἐφίλησεν αὐτήν. καὶ Ἔδνα εἶπε πρὸς Τωβίαν·
ἀδελφε ἀγαπητέ, ἀποκαταστήσαι σε ὁ Κύριος τοῦ
οὐρανοῦ καὶ δώῃ μοι ἰδεῖν σου παιδία ἐκ Σάρρας τῆς
θυγατρὸς μου, ἵνα εὐφρανθῶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ
ἰδοὺ παρατίθεμαί σοι τὴν θυγατέρα μου ἐν
παρακαταθήκῃ, μὴ λυπήσης αὐτήν.

Τωβ. 10,12

Εἶπε δε πρὸς τὴν κόρην του καὶ τα ἐξῆς· “να τιμᾷς τοὺς
πενθεροὺς σου, διότι αὐτοὶ τώρα εἶναι οἱ γονεῖς σου.
Εὐχομαι νὰ ἀκούω πάντοτε καλὴν φήμην δια σέ”. Αὐτὰ
εἶπεν ὁ πατήρ καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἡ δε Ἐδνα εἶπε πρὸς τὸν
Τωβίαν· “Ἀγαπητό μου παιδί, εὐχομαι ὁ Κύριος τοῦ
ουρανοῦ, νὰ σε ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ νὰ
μου δώσῃ νὰ ἰδῶ παιδιὰ σου ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου τὴν
Σαρραν, δια νὰ εὐφρανθῶ καὶ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.
Ἰδοὺ, σου παραδίδω καὶ σου ἐμπιστεύομαι τὴν θυγατέρα
μου, ὡς παρακαταθήκην, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μὴ τὴν
λυπήσης”.

Τωβ. 10,13

μετὰ ταῦτα ἐπορεύετο καὶ Τωβίας εὐλογῶν τὸν Θεόν,
ὅτι εὐώδωσε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ κατευλόγει Ῥαγουήλ
καὶ Ἔδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Τωβ. 10,13

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἐξεκίνησεν ὁ Τωβίας δια τὴν ἐπιστροφὴν
καὶ εὐλογοῦσε τὸν Θεόν, διότι κατευώδωσε τὸν δρόμον του.
Θερμῶς δε ευχαριστοῦσε τὸν Ῥαγουήλ καὶ τὴν Ἐδναν, διότι
τοῦ ἔδωσαν τὴν θυγατέρα των ὡς σύζυγόν του.

ΤΩΒΙΤ 11

Τωβ. 11,1

Καὶ ἐπορεύετο μέχρις οὗ ἐγγίσει αὐτοὺς εἰς Νινευῆ. καὶ
εἶπε Ῥαφαήλ πρὸς Τωβίαν· οὐ γινώσκεις, ἀδελφέ, πῶς
ἀφῆκας τὸν πατέρα σου;

Τωβ. 11,1

Ὁ Τωβίας μαζὴ με τὸν συνοδόν του ἐπέστρεφαν καὶ

- εβάδιζαν, μέχρις ότου έφθασαν εις την Νινευή. Ο Ραφαήλ
είπε τότε προς τον Τωβίαν· “δεν γνωρίζεις, αδελφέ, πως
αφήκες τον πατέρα σου;
- Τωβ. 11,2 προδράμωμεν έμπροσθεν τής γυναικός σου και
έτοιμάσωμεν την οίκίαν·
- Τωβ. 11,2 Λοιπόν, ας τρέξωμεν ημείς προ της γυναικός σου, δια να
ετοιμάσωμεν την οικίαν.
- Τωβ. 11,3 λαβέ δέ παρὰ χείρα τήν χολήν τουϊ ίχθυός. και
έπορεύθησαν, και συνήλθεν ό κύων όπισθεν αύτῶν.
- Τωβ. 11,3 Παρε δε στο χέρι σου την χολήν του ψαριού”. Πράγματι
επροπορεύθησαν και οι δύο, ο δε σκύλος τους ακολουθούσε
όπισθέν των.
- Τωβ. 11,4 και Άννα εκάθητο περιβλεπομένη εις την όδόν τον
παῖδα αύτῆς·
- Τωβ. 11,4 Η Άννα εκάθητο και παρατηρούσε στον δρόμον, από τον
οποίον θα ήρχετο το παιδί της.
- Τωβ. 11,5 και προσενόησεν αύτόν έρχόμενον και είπε τῷ πατρί
αύτοϋ· ίδου ό υιός μου έρχεται και ό άνθρωπος ό
πορευθείς μετ’ αύτοϋ.
- Τωβ. 11,5 Αυτή τον είδε να έρχεται, έσπευσε και είπεν στον πατέρα
του· “ιδού, το παιδί μου έρχεται, μαζί δε με αυτό και ο
άνθρωπος, ο οποίος είχε συνταξιδεύσει μαζί του”.
- Τωβ. 11,6 και Ραφαήλ είπεν· έπίσταμαι έγώ ότι ανοίξει τούς
όφθαλμούς ό πατήρ σου.
- Τωβ. 11,6 Ο Ραφαήλ είπεν στον Τωβίαν· “γνωρίζω καλά ότι θα
θεραπευθούν και θα ανοίγουν τα μάτια του πατρός σου.
- Τωβ. 11,7 συ έγχρισον τήν χολήν εις τούς όφθαλμούς αύτοϋ, και
δηχθείς διατρίψει και άποβαλεῖται τὰ λευκώματα και
όψεταιί σε.
- Τωβ. 11,7 Προς τούτο, συ χρίσε με την χολήν τα μάτια του. Όταν δε
αυτός αισθανθή σαν ένα δάγκωμα από την οξύτητα της
χολής, θα τρίψη τα μάτια του και θα πέσουν τα λευκώματα

- από τους οφθαλμούς του και ο πατήρ σου θα σε ιδή”.
- Τωβ. 11,8 καὶ προσδραμοῦσα Ἄννα ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἶδόν σε, παιδίον, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποθανοῦμαι καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι.
- Τωβ. 11,8 Ἡ Ἀννα ἐτρέξε, ἐπεσεν στον τράχηλον του παιδιού της και εἶπεν εἰς αὐτό· “παιδί μου, σε εἶδα· τώρα ας πεθάνω”.
Ἐκλαυσαν και οι δύο.
- Τωβ. 11,9 καὶ Τωβίτ ἐξήρχετο πρὸς τὴν θύραν καὶ προσέκοπτεν, ὃ δὲ υἱὸς αὐτοῦ προσέδραμεν αὐτῷ
- Τωβ. 11,9 Ὁ Τωβίτ ἐξήρχετο πρὸς τὴν θύραν εἰς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ του και ἐσκόνταφτε. Το δε παιδί του ἐτρέξε πρὸς αὐτόν, διὰ να τον στηρίξη.
- Τωβ. 11,10 καὶ ἐπελάβετο τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ προσέπασε τὴν χολὴν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λέγων· θάρσει, πάτερ.
- Τωβ. 11,10 Ἐκράτησεν εἰς τὰ χέρια του τον πατέρα του, ἤλειψε με τὴν χολὴν τὰ μάτια του πατρὸς του και του εἶπε· “ποτέρα, ἔχε θάρρος”.
- Τωβ. 11,11 ὥς δὲ συνεδῆχθησαν, διέτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐλεπίσθη ἀπὸ τῶν κύνων τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰ λευκώματα.
- Τωβ. 11,11 Ὁ δε Τωβίτ, ὅταν ἠσθάνθη κάτι σαν δάγκωμα εἰς τὰ δυο του μάτια, τα ἐτριψε με τὰ χέρια του και ἐπεσαν ἀπὸ τὰ βλέφαρα των οφθαλμῶν του τὰ λευκώματα σαν λέπια.
- Τωβ. 11,12 καὶ ἰδὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ
- Τωβ. 11,12 Ὁ Τωβίτ ἀνοίξε τὰ μάτια του, εἶδε το παιδί του και ἐπεσεν στον τράχηλόν του.
- Τωβ. 11,13 καὶ ἔκλαυσε καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεός, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ εὐλογημένοι πάντες οἱ ἅγιοί σου ἄγγελοι· ὅτι ἐμαστίγωσας καὶ ἠλέησάς με, ἰδοὺ βλέπω Τωβίαν τὸν

υιόν μου.

- Τωβ. 11,13 Εκλαυσε και ειπε· “δοξασμένος είσαι συ, ο Θεός, και ευλογημένον το όνομά σου στους αιώνας. Ευλογημένοι και δοξασμένοι ας είναι οι άγιοί σου άγγελοι, διότι με εμαστίγωσες, αλλά και με ηλέησες. Ιδού ότι τώρα βλέπω και πάλιν το παιδί μου, τον Τωβίαν”.
- Τωβ. 11,14 καὶ εἰσῆλθεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ χαίρων καὶ ἀπήγγειλε τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὰ μεγαλεῖα τὰ γενόμενα αὐτῷ ἐν τῇ Μηδίᾳ.
- Τωβ. 11,14 Ο υιός εισήλθε με χαράν στο σπίτι και εγνωστοποίησεν στον πατέρα του τα μεγαλεία, τα οποία έγιναν εις αυτόν εις την Μηδίαν.
- Τωβ. 11,15 καὶ ἐξῆλθε Τωβὶτ εἰς συνάντησιν τῇ νύμφῃ αὐτοῦ χαίρων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν πρὸς τῇ πύλῃ Νινευῆ· καὶ ἐθαύμαζον οἱ θεωροῦντες αὐτὸν πορευόμενον, ὅτι ἔβλεψε.
- Τωβ. 11,15 Ο Τωβίτ εξήλθεν από την οικίαν προς την πύλην της Νινευή εις συνάντησιν της νύμφης του με χαράν και δοξολογίας προς τον Θεόν. Ολοι δε που τον συναντούσαν εθαύμαζαν, διότι τον παρατηρούσαν να βαδίζει και να βλέπη με τα μάτια του.
- Τωβ. 11,16 καὶ Τωβὶτ ἐξωμολογεῖτο ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅτι ἠλέησεν αὐτοὺς ὁ Θεός· καὶ ὡς ἤγγισε Τωβὶτ Σάρρᾳ τῇ νύμφῃ αὐτοῦ, κατευλόγησεν αὐτὴν λέγων· ἔλθοις ὑγιαίνουσα, θύγατερ· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς ἤγαγέ σε πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου. καὶ ἐγένετο χαρὰ πᾶσι τοῖς ἐν Νινευῆ ἀδελφοῖς αὐτοῦ.
- Τωβ. 11,16 Ο Τωβίτ εδοξολογούσε και ευχαριστούσε μεγαλοφώνως τον Θεόν, διότι τους ηλέησεν. Όταν δε ο Τωβίτ επλησίασε προς την νύμφην του την Σαρραν, της ηυχήθη με όλην του την καρδίαν λέγων· “Καλώς ήλθες, κόρη μου. Ευλογημένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος σε έφερε προς ημάς, ευλογημένοι ας

εἶναι ὁ πατήρας σου καὶ ἡ μητέρα σου”. Ἐγινε δὲ τότε χαρὰ εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ Τωβίτ, οἱ οἱοῖτο ἐξοῦσαν εἰς τὴν Νινευή.

Τωβ. 11,17 καὶ παρεγένετο Ἀχιάχαρος καὶ Νασβάς ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ,

Τωβ. 11,17 Ἠλθε δὲ τότε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τωβίτ ὁ Ἀχιάχαρος καὶ ὁ Νασβάς ὁ ἐξάδελφός του.

Τωβ. 11,18 καὶ ἦχθη ὁ γάμος Τωβία μετ’ εὐφροσύνης ἡμέρας ἑπτὰ.

Τωβ. 11,18 Ἐπανηγυρίσθη δὲ ὁ γάμος τοῦ Τωβία με μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

ΤΩΒΙΤ 12

Τωβ. 12,1 Καὶ ἐκάλεσε Τωβίτ Τωβίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὄρα, τέκνον, μισθὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ συνελθόντι σοι, καὶ προσθεῖναι αὐτῷ δεῖ.

Τωβ. 12,1 Ὁ Τωβίτ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ Τωβίαν καὶ τοῦ εἶπε· “κύτταξε, παιδί μου, πρέπει νὰ δώσωμεν τὸν μισθὸν στὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ οἱοῖτο συνεταξίδευσεν μαζὴ σου. Πρέπει δὲ ἀκόμη νὰ τοῦ προσθέσωμεν καὶ ἰδιαιτέραν ἀμοιβήν”.

Τωβ. 12,2 καὶ εἶπε· πάτερ, οὐ βλάπτομαι δοὺς αὐτῷ τὸ ἥμισυ, ὧν ἐνήνοχα,

Τωβ. 12,2 Ὁ Τωβίας ἀπήντησε· “πάτερ, δὲν βλάπτομαι καὶ εἰάν ἀκόμη τοῦ δώσω τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα ἔχω φέρει.

Τωβ. 12,3 ὅτι με ἀγήροχέ σοι ὑγιῇ καὶ τὴν γυναῖκα μου ἐθεράπευσεν καὶ τὸ ἀργύριόν μου ἤνεγκε καὶ σὲ ὁμοίως ἐθεράπευσεν.

Τωβ. 12,3 Διότι αὐτός με ἐπανεφέρειν υγιή, ἐθεράπευσεν τὴν γυναῖκα μου, ἔφερε τὰ χρήματα μας, ἐπίσης δὲ ἐθεράπευσεν καὶ σε ἀπὸ τὴν τύφλωσιν”.

Τωβ. 12,4 καὶ εἶπεν ὁ πρεσβύτερος· δικαιοῦται αὐτῷ.

Τωβ. 12,4 Ὁ γέρον Τωβίτ ἀπήντησε· “πράγματι αὐτός δικαιοῦται νὰ

πάρη όλα όσα είπες”.

Τωβ. 12,5 καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄγγελον καὶ εἶπεν αὐτῷ· λάβε τὸ ἥμισυ πάντων, ὧν ἐνηνόχατε, καὶ ὕπαγε ὑγιαίνων.

Τωβ. 12,5 Ο Τωβίτ ἐκάλεσε τὸν ἄγγελον καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· “πάρε τὰ μισὰ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφέρατε καὶ πῆγαινε τώρα στο καλόν”.

Τωβ. 12,6 τότε καλέσας τοὺς δύο κρυπτῶς εἶπεν αὐτοῖς· εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν καὶ αὐτῷ ἐξομολογεῖσθε καὶ μεγαλῶσύνην δίδοτε αὐτῷ καὶ ἐξολογεῖσθε αὐτῷ ἐνώπιον πάντων τῶν ζώντων, περὶ ὧν ἐποίησε μεθ’ ὑμῶν. ἀγαθὸν τὸ εὐλογεῖν τὸν Θεὸν καὶ ὑποῦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοὺς λόγους τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ ἐντίμως ὑποδεικνύοντες, καὶ μὴ ὀκνεῖτε ἐξομολογεῖσθαι αὐτῷ.

Τωβ. 12,6 Τότε ὁ ἄγγελος ἐκάλεσε καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς εἶπε· “δοξάσατε τὸν Θεόν, διακηρύξατε τὴν δόξαν του. Δώστε μεγαλεῖον εἰς αὐτόν καὶ διακηρύξατε ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὅλα ὅσα ἐκαμε πρὸς σας. Εἶναι ωραῖον καὶ καλόν, τὸ νὰ εὐλογῇτε τὸν Θεόν καὶ νὰ μεγαλύνετε τὸ ὄνομά του, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα του καὶ νὰ ὑποδεικνύετε με κάθε τιμὴν καὶ νὰ διακηρύσσετε τὴν δόξαν του. Μὴ ἀμελεῖτε νὰ δοξάζετε καὶ νὰ εὐχαριστῇτε τὸν Θεόν.

Τωβ. 12,7 μυστήριον βασιλέως καλὸν κρύψαι, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδόξως. ἀγαθὸν ποιήσατε, καὶ κακὸν οὐχ εὐρήσει ὑμᾶς.

Τωβ. 12,7 Τὰ μυστικά του βασιλέως καλὸν εἶναι νὰ κρύπτονται, τὰ ἔργα ὅμως τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἀποκαλύπτονται καὶ νὰ διακηρύττονται με κάθε δόξαν. Νὰ πράττετε πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν σας τὸ ἀγαθόν καὶ ποτὲ δὲν θὰ σας συναντήσῃ κανένα κακόν.

Τωβ. 12,8 ἀγαθὸν προσευχὴ μετὰ νηστείας καὶ ἐλεημοσύνης καὶ δικαιοσύνης· ἀγαθὸν τὸ ὀλίγον μετὰ δικαιοσύνης ἢ πολὺ μετὰ ἀδικίας, καλὸν ποιῆσαι ἐλεημοσύνην ἢ

θησαυρίσαι χρυσίον·

Τωβ. 12,8

Είναι ωραίον και καλόν πράγμα η προσευχή με νηστείαν και ελεημοσύνην και κάθε άλλην αρετήν. Είναι καλόν πράγμα να έχη κανείς ολίγα με δικαιοσύνην αποκτηθέντα η να έχη πολλά μετά αδικίας. Καλόν είναι να κάμνη κανείς την ελεημοσύνην, παρά να αποθησαυρίζη χρυσίον.

Τωβ. 12,9

ἐλεημοσύνη γὰρ ἐκ θανάτου ρύεται, καὶ αὐτὴ ἀποκαθαριεῖ πᾶσαν ἁμαρτίαν· οἱ ποιοῦντες ἐλεημοσύνας καὶ δικαιοσύνας πλησθήσονται ζωῆς,

Τωβ. 12,9

Διότι η ελεημοσύνη γλυτώνει τον άνθρωπον από τον θάνατον. Αυτή καθαρίζει τον άνθρωπον από κάθε αμαρτίαν. Εκείνοι οι οποίοι κάμνουν ελεημοσύνας και ζουν με δικαιοσύνην θα απολαύσουν την αληθινήν ζωήν.

Τωβ. 12,10

οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες πολέμοι εἰσὶ τῆς ἑαυτῶν ζωῆς.

Τωβ. 12,10

Οσοι δε αμαρτάνουν είναι εχθροί και πολέμοι της ιδίας των ζωής.

Τωβ. 12,11

οὐ μὴ κρύψω ἀφ' ὑμῶν πᾶν ῥῆμα· εἴρηκα δὴ μυστήριον βασιλέως κρύψαι καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδόξως.

Τωβ. 12,11

Δεν θα κρύψω εγώ από σας κανένα πράγμα. Εἶπα ὅτι τα μυστικά του βασιλέως καλόν είναι να κρύπτονται, τα δε ἔργα του Θεοῦ να αποκαλύπτονται και να διακηρύσσονται με κάθε δόξαν.

Τωβ. 12,12

καὶ νῦν ὅτι προσηύξω σὺ καὶ ἡ νύμφη σου Σάρρα, ἐγὼ προσήγαγον τὸ μνημόσυνον τῆς προσευχῆς ὑμῶν ἐνώπιον τοῦ ἁγίου· καὶ ὅτε ἔθαπτες τοὺς νεκρούς, ὡσαύτως συμπαρήγγμην σοι.

Τωβ. 12,12

Ακούσατε λοιπόν τώρα· Όταν συ εις την Νινευή και η σημερινή νύμφη σου η Σαρρα από τα Εκβάτανα είχατε προσευχηθη συγχρόνως, εγώ το περιεχόμενον της προσευχής σας το έφερα ενώπιον του Θεού. Και όταν συ έθαπτες τους νεκρούς, εγώ ήμουν κοντά σου βοηθός σου.

- Τωβ. 12,13 καὶ ὅτε οὐκ ὤκνησας ἀναστῆναι καὶ καταλιπεῖν τὸ ἄριστόν σου, ὅπως ἀπελθὼν περιστείλῃς τὸν νεκρόν, οὐκ ἔλαθές με ἀγαθοποιῶν, ἀλλὰ σὺν σοὶ ἤμην.
- Τωβ. 12,13 Καὶ ὅταν δεν ὠλιγόρησες καὶ δεν ἐδίστασες νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ ἀφήσῃς τὸ φαγητόν σου, διὰ νὰ μεταβῇς καὶ νὰ θάψῃς τὸν νεκρόν, δεν διέφυγε τὴν προσοχήν μου ἡ ἀγαθὴ σου αὐτὴ πράξις, ἀλλὰ ἤμουνα μαζί με σένα.
- Τωβ. 12,14 καὶ νῦν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἰάσασθαί σε καὶ τὴν νύμφην σου Σάρραν.
- Τωβ. 12,14 Καὶ τώρα, λοιπόν, με ἐστελεν ὁ Θεὸς νὰ θεραπεύσω καὶ σε καὶ τὴν νύμφην σου τὴν Σαρραν.
- Τωβ. 12,15 ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ, εἷς ἐκ τῶν ἐπτὰ ἀγίων ἀγγέλων, οἱ προσαναφέρουσι τὰς προσευχὰς τῶν ἀγίων, καὶ εἰσπορεύονται ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ ἀγίου.
- Τωβ. 12,15 Εγὼ εἰμαι ὁ Ραφαήλ, ἓνας ἐκ τῶν ἐπτὰ ἀγίων ἀγγέλων, οἱ οἱ ἀναφέρουν τὰς προσευχὰς τῶν ἀγίων καὶ παρουσιάζονται ἐνώπιον τῆς μεγαλοσύνης τοῦ ἀγίου Θεοῦ”.
- Τωβ. 12,16 καὶ ἐταράχθησαν οἱ δύο καὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον, ὅτι ἐφοβήθησαν.
- Τωβ. 12,16 Πατὴρ καὶ υἱὸς κατελήφθησαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ ταραχῆν, ἔπεσαν μετὰ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, διότι ἐφοβήθησαν.
- Τωβ. 12,17 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· μὴ φοβεῖσθε, εἰρήνη ὑμῖν ἔσται· τὸν δὲ Θεὸν εὐλογεῖτε εἰς τὸν αἰῶνα,
- Τωβ. 12,17 Ὁ ἀγγελὸς ὁμῶς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· “μὴ φοβεῖσθε. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μαζί σας. Τὸν Θεὸν νὰ δοξάζετε καὶ νὰ εὐλογῆτε πάντοτε,
- Τωβ. 12,18 ὅτι οὐ τῇ ἐμαυτοῦ χάριτι, ἀλλὰ τῇ θελήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἦλθον, ὅθεν εὐλογεῖτε αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα.
- Τωβ. 12,18 διότι ἐγὼ, ὀχι μετὰ τὴν ἰδικήν μου χάριν, ἀλλὰ μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ μας ἦλθα πρὸς σας. Λοιπόν, διὰ τοῦτο δοξάζετε καὶ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸν πάντοτε.
- Τωβ. 12,19 πάσας τὰς ἡμέρας ὥπτανόμην ὑμῖν, καὶ οὐκ ἔφαγον

οὐδὲ ἔπιον, ἀλλὰ ὄρασιν ὑμεῖς ἐθεωρεῖτε.

Τωβ. 12,19 Ολας τας ημέρας, κατὰ τας οποίας ενεφανιζόμην εις σας, δεν ἔφαγα και δεν ἔπια τίποτε, ἀλλά σεις φαινομενικῶς με εβλέπατε να τρώγω και να πίνω.

Τωβ. 12,20 καὶ νῦν ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ, διότι ἀναβαίνω πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με, καὶ γράψατε πάντα τὰ συντελεσθέντα εἰς βιβλίον.

Τωβ. 12,20 Και τώρα, λοιπόν, ευχαριστήσατε και δοξολογήσατε τον Θεόν, διότι ανεβαίνω προς αὐτόν, ο οποίος με ἔστειλε. Γράψατε δε ὅλα αὐτά, τα οποία ἐγιναν εις ἓνα βιβλίον”.

Τωβ. 12,21 καὶ ἀνέστησαν, καὶ οὐκ ἔτι εἶδον αὐτόν.

Τωβ. 12,21 Πατήρ και υἱὸς εσηκώθησαν και δεν εἶδαν πλέον τον ἄγγελον.

Τωβ. 12,22 καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰ ἔργα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ αὐτοῦ καὶ ὡς ὥφθη αὐτοῖς ὁ ἄγγελος Κυρίου.

Τωβ. 12,22 Διηγούνται δε και διεκήρυσσον τα μεγάλα και θαυμαστά ἔργα του Θεοῦ, ὅπως ἐπίσης πως ο ἄγγελος αὐτὸς του Κυρίου παρουσιάσθη εις αὐτούς.

ΤΩΒΙΤ 13

Τωβ. 13,1 Καὶ Τωβίτ ἔγραψε προσευχὴν εἰς ἀγαλλίασιν καὶ εἶπεν· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ,

Τωβ. 13,1 Ο Τωβίτ, ἔγραψε προσευχὴν εις ἐκφρασιν της αγαλλιάσεώς του και εἶπεν· “δοξασμένος και ευλογημένος στους αἰῶνας ας εἶναι ο ζων Θεός και δοξασμένη η βασιλεία του.

Τωβ. 13,2 ὅτι αὐτὸς μαστιγοῖ καὶ ἐλεεῖ, κατὰγει εἰς ἄδην καὶ ἀνάγει, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἐκφεύξεται τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Τωβ. 13,2 Διότι αὐτὸς μαστιγώνει ἀλλά και ἐλεεῖ, οδηγεῖ μέχρι στον ἄδην, ἀλλά και επαναφέρει ἀπὸ αὐτόν. Δεν υπάρχει

άνθρωπος, ο οποίος είναι δυνατόν να διαφύγη το παντοδύναμον χέρι του.

Τωβ. 13,3 έξομολογεῖσθε αὐτῷ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ὅτι αὐτὸς διέσπειρεν ἡμᾶς ἐν αὐτοῖς·

Τωβ. 13,3 Σεις οἱ Ἰσραηλίται δοξολογήσατε καὶ ευχαριστήσατε αὐτὸν ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, διότι αὐτὸς μας διεσκόρπισεν ἀνά μέσον αὐτῶν.

Τωβ. 13,4 ἐκεῖ ὑποδεῖξατε τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ, ὑψοῦτε αὐτὸν ἐνώπιον παντὸς ζῶντος, καθότι αὐτὸς Κύριος ἡμῶν καὶ Θεός, αὐτὸς πατὴρ ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τωβ. 13,4 Εκεί δε μεταξύ των ειδωλολατρικῶν ἐθνῶν γενήτε κήρυκες τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ὑψώσατε αὐτὸν ἐνώπιον παντὸς ἀνθρώπου, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος μας καὶ Θεός μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ μας εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Τωβ. 13,5 καὶ μαστιγώσει ἡμᾶς ἐν ταῖς ἀδικίαις ἡμῶν καὶ πάλιν ἐλεήσει καὶ συνάξει ἡμᾶς ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν, οὗ ἔὰν σκορπισθῇτε ἐν αὐτοῖς.

Τωβ. 13,5 Αὐτὸς θα μας μαστιγώσει διὰ τὰς ἀμαρτίας μας, ἀλλὰ καὶ πάλιν θα μας ἐλεήσει καὶ θα μας συγκεντρώσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅπου ἔχομεν διασκορπισθῇ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Τωβ. 13,6 ἔὰν ἐπιστρέψῃτε πρὸς αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ ὑμῶν καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ὑμῶν ποιῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ ἀλήθειαν, τότε ἐπιστρέψει πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐ μὴ κρύψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ' ὑμῶν. καὶ θεάσασθε ἃ ποιήσει μεθ' ὑμῶν, καὶ ἐξομολογήσασθε αὐτῷ ἐν ὅλῳ τῷ στόματι ὑμῶν· καὶ εὐλογήσατε τὸν Κύριον τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑψώσατε τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων. ἐγὼ ἐν τῇ γῇ τῆς αἰχμαλωσίας μου ἐξομολογοῦμαι αὐτῷ καὶ δεικνύω τὴν ἰσχύν καὶ τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ ἔθνει ἀμαρτωλῶν. ἐπιστρέψατε, ἀμαρτωλοί, καὶ ποιήσατε

δικαιοσύνην ενώπιον αὐτοῦ· τίς γινώσκει εἰ θελήσει
ὑμᾶς καὶ ποιήσει ἐλεημοσύνην ὑμῖν;

Τωβ. 13,6

Εάν επιστρέψετε ἐν μετάνοια πρὸς αὐτὸν με ὅλην σας τὴν καρδίαν καὶ με ὅλην σας τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐκτελήτε ἐνώπιόν του τὸ ἅγιον θέλημά του, πού εἶναι ἡ ἀλήθεια, τότε θὰ επιστρέψῃ καὶ αὐτὸς πρὸς σας καὶ δὲν θὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ σας. Τότε θὰ ἰδῆτε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ κάμῃ πρὸς χάριν σας. Δοξάσατε, λοιπόν, αὐτὸν με ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς σας. Δοξολογήσατε τὸν Κυρίον τῆς δικαιοσύνης καὶ υψώσατε τὸν βασιλέα τοῦ σύμπαντος στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Εγὼ στὸν τύπον αὐτὸν τῆς αιχμαλωσίας μου δοξολογῶ τὸν Θεόν καὶ διακηρύττω τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖόν του εἰς τὰ αμαρτωλὰ ἔθνη. Καὶ λέγω· Ἀμαρτωλοὶ επιστρέψατε πρὸς τὸν Θεόν. Εφαρμόσατε δικαιοσύνην ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ποιὸς ξέρει, ἴσως ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὴν ἀγαθὴν του διάθεσιν πρὸς σας. Θὰ στείλῃ καὶ πρὸς σας τὸ ἐλεὸς του.

Τωβ. 13,7

τὸν Θεόν μου ὑψῶ καὶ ἡ ψυχὴ μου τὸν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀγαλλιάσεται τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ.

Τωβ. 13,7

Τὸν Θεόν μου μεγαλλεῖνω καὶ ἡ ψυχὴ μου γεμάτη ἀγαλλίασιν θὰ διακηρύττῃ τὸ μεγαλεῖόν του βασιλέως τῶν ουρανῶν.

Τωβ. 13,8

λεγέτωσαν πάντες καὶ ἐξομολογείσθωσαν αὐτῷ ἐν Ἱεροσολύμοις·

Τωβ. 13,8

Ὅλοι ας εἰπώμεν καὶ ας διακηρύξωμεν τὴν δόξαν καὶ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τωβ. 13,9

Ἱεροσόλυμα πόλις ἁγία, μαστιγώσει ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν υἱῶν σου καὶ πάλιν ἐλεήσει τοὺς υἱοὺς τῶν δικαίων.

Τωβ. 13,9

Ἱερουσαλήμ, πόλις ἁγία, ὁ Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ διὰ τὰ ἔργα τῶν παιδιῶν σου, ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἐλεήσῃ τοὺς ἀπογόνους τῶν δικαίων.

Τωβ. 13,10

ἐξομολογοῦ τῷ Κυρίῳ ἀγαθῶς καὶ εὐλόγει τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων, ἵνα πάλιν ἡ σκηνὴ αὐτοῦ οἰκοδομηθῇ ἐν

σοὶ μετὰ χαρᾶς, καὶ εὐφράναι ἐν σοὶ τοὺς αἰχμαλώτους
καὶ ἀγαπήσαι ἐν σοὶ τοὺς ταλαιπώρους εἰς πάσας τὰς
γενεὰς τοῦ αἰῶνος.

Τωβ. 13,10 Να ευχαριστῆς τον Κυριον σου ὅσον ἠμπορεῖς
περισσότερον. Καὶ να δοξολογῆς τον βασιλέα των αἰώνων,
δια να ανοικοδομηθῇ πάλιν ἐντός σου με χαράν μεγάλην ὁ
ναός του Θεοῦ. Εἴθε να ευφρανθῶν επανερχόμενοι προς σε
οι αἰχμάλωτοι Ιουδαῖοι, ὦ Ιερουσαλήμ. Εἴθε να ἀγαπήσῃ ὁ
Θεός τους ταλαιπωρουμένους Ιουδαίους εἰς ὅλας τὰς γενεὰς
των.

Τωβ. 13,11 ἔθνη πολλὰ μακρόθεν ἤξει πρὸς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ
Θεοῦ δῶρα ἐν χερσὶν ἔχοντες καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ τοῦ
οὐρανοῦ, γενεαὶ γενεῶν δώσουσί σοι ἀγαλλίαμα.

Τωβ. 13,11 Πολλὰ ἔθνη θα ἔλθουν ἀπὸ μακρὰν, δια να δοξάσουν το
ὄνομα Κυρίου του Θεοῦ. Θα ἔχουν δῶρα εἰς τα χέρια του,
δῶρα δια να τα προσφέρουν στον βασιλέα των ουρανῶν.
Ὅλαι αἱ γενεαὶ των γενεῶν θα διακηρύξουν την ἀγαλλίασίν
των δια σέ.

Τωβ. 13,12 ἐπικατάραιοι πάντες οἱ μισοῦντές σε, εὐλογημένοι
ἔσονται πάντες οἱ ἀγαπῶντές σε εἰς τὸν αἰῶνα.

Τωβ. 13,12 Κατηραμένοι θα εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σε μισοῦν,
εὐλογημένοι δε θα εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σε ἀγαποῦν
στον αἰῶνα.

Τωβ. 13,13 χάρηθι καὶ ἀγαλλίασαι ἐπὶ τοῖς υἱοῖς τῶν δικαίων, ὅτι
συναχθήσονται καὶ εὐλογήσουσι τὸν Κύριον τῶν
δικαίων.

Τωβ. 13,13 Εἶχε χαράν καὶ ἀγαλλιασιν, ὦ Ιερουσαλήμ, δια τους
δικαίους, οἱ ὁποῖοι θα συγκεντρωθῶν εἰς την περιοχὴν σου
καὶ οἱ ὁποῖοι θα δοξάζουν τον Κυριον καὶ Θεόν των δικαίων
ανθρώπων.

Τωβ. 13,14 ὦ μακάριοι οἱ ἀγαπῶντές σε, χαρήσονται ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ
σου. μακάριοι ὅσοι ἐλυπήθησαν ἐπὶ πάσαις ταῖς μάλιστα

σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ χαρήσονται θεασάμενοι πᾶσαν τὴν
δόξαν σου καὶ εὐφρανθήσονται εἰς τὸν αἰῶνα.

Τωβ. 13,14 Ω! τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι από τον Θεόν είναι
εκείνοι, οι οποίοι ειλικρινῶς σε αγαπούν. Θα χαρούν δια την
ειρήνην σου. Τρισευτυχισμένοι επίσης είναι όσοι επόνεσαν
δι' ὅλας τας συμφοράς σου, διότι και αυτοί θα χαρούν
βλέποντες την δόξαν σου. Θα ευφρανθούν εις τον αιώνα.

Τωβ. 13,15 ἡ ψυχὴ μου εὐλογεῖτω τὸν Θεὸν τὸν βασιλέα τὸν
μέγαν,

Τωβ. 13,15 Η ψυχὴ μου ας ευχαριστῇ και ας δοξολογῇ τον Θεόν, τον
μέγαν βασιλέα,

Τωβ. 13,16 ὅτι οἰκοδομηθήσεται Ἱερουσαλήμ σαπφείρῳ καὶ
σμαράγδῳ καὶ λίθῳ ἐντίμῳ τὰ τεῖχη σου καὶ οἱ πύργοι
καὶ οἱ προμαχῶνες ἐν χρυσίῳ καθαρῷ,

Τωβ. 13,16 διότι η Ἱερουσαλήμ θα ανοικοδομηθῇ με σάπφειρον και
σμάραγδον, τα δε τεῖχη της με πολυτίμους λίθους και οι
πύργοι της και οι προμαχῶνες της με ολοκάθαρον χρυσόν.

Τωβ. 13,17 καὶ αἱ πλατεῖαι Ἱερουσαλήμ ἐν βηρύλλῳ καὶ ἄνθρακι καὶ
λίθῳ ἐκ Σουφεῖρ ψηφολογηθήσονται.

Τωβ. 13,17 Αι πλατεῖαι της Ἱερουσαλήμ θα στρωθούν με βήρυλλον και
αδάμαντα· θα στρωθούν και θα διακοσμηθούν με
πολύτιμους λίθους εκ του Σουφεῖρ.

Τωβ. 13,18 καὶ ἐροῦσι πᾶσαι αἱ ῥύμαι αὐτῆς, ἀλληλούϊα καὶ
αἰνέσουσι λέγοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς ὕψωσε
πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τωβ. 13,18 Εἰς ὅλους τους δρόμους της θα αντηχῇ και θα ψάλλεται το
αλληλούϊα. Ολοι θα δοξολογοῦν λέγοντες· ευλογητὸς ο
Θεός, ο οποίος ἐξῆψωσε την Ἱερουσαλήμ εις ὅλους τους
αιῶνας”.

- Τωβ. 14,1 Καὶ ἐπαύσατο ἐξομολογούμενος Τωβίτ.
- Τωβ. 14,1 Τωβίας ἐπεράτωσε τὸν ὕμνον τῆς δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν.
- Τωβ. 14,2 καὶ ἦν ἐτῶν πεντηκονταοκτῶ, ὅτε ἀπώλεσε τὰς ὄψεις, καὶ μετὰ ἔτη ὀκτῶ ἀνέβλεψε. καὶ ἐποίει ἐλεημοσύνας καὶ προσέθετο φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεόν καὶ ἐξωμολογεῖτο αὐτῷ.
- Τωβ. 14,2 Αὐτός, ὅταν ἔχασε τοὺς οφθαλμούς του, ἦτο πενήκοντα οκτῶ ἐτῶν. Ἐπειτα ἀπὸ οκτῶ ἐτῶ ἀνέκτησε τὴν ὄρασίν του. Ἐκαμνε ἐλεημοσύνας, συνείχετο δὲ πάντοτε ἀπὸ εὐλαβῆ φόβου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον καὶ ἐδοξολογοῦσε καὶ εὐχαριστοῦσε.
- Τωβ. 14,3 μεγάλως δὲ ἐγήρασε· καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, λάβε τοὺς υἱοὺς σου· ἰδοὺ γεγήρακα καὶ πρὸς τὸ ἀποτρέχειν ἐκ τοῦ ζῆν εἰμι.
- Τωβ. 14,3 Ἠλθεν εἰς βαθύ γήρας. Προσεκάλεσε τότε τὸν υἱὸν του καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ υιοῦ του καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· “τέκνον, πάρε τοὺς υἱοὺς σου· ἰδοὺ ἔχω γηράσει καὶ προχωρῶ ταχέως πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς.
- Τωβ. 14,4 ἄπελθε εἰς τὴν Μηδίαν, τέκνον, ὅτι πέπεισμαι ὅσα ἐλάλησεν Ἰωνᾶς ὁ προφήτης περὶ Νινευῆ, ὅτι καταστραφήσεται, ἐν δὲ τῇ Μηδίᾳ ἔσται εἰρήνη μᾶλλον ἕως καιροῦ, καὶ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐν τῇ γῇ σκορπισθήσονται ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ Ἱεροσόλυμα ἔσται ἔρημος, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ κατακαήσεται καὶ ἔρημος ἔσται μέχρι χρόνου.
- Τωβ. 14,4 Πηγαινε, παιδί μου, εἰς τὴν Μηδίαν, διότι ἔχω πεισθῇ ὅτι ὅσα προεφήτευσεν ὁ Ἰωνᾶς ὁ προφήτης διὰ τὴν Νινευή, εἶναι ἀληθινὰ καὶ αὕτη θα καταστραφῇ. Εἰς τὴν Μηδίαν ὁμως θα επικρατῇ μᾶλλον εἰρήνη ἕως ὠρισμένον καιρὸν. Οἱ

αδελφοί μας Ιουδαίοι, που ευρίσκονται εις την χώραν της Ιουδαίας, θα διασκορπισθούν από την ευλογημένην εκείνην γην. Η Ιερουσαλήμ θα ερημωθή, ο ναός του Θεού, που υπάρχει εις αυτήν, θα κατακαή και θα μείνη έρημος μέχρις ωρισμένου καιρού.

Τωβ. 14,5 καὶ πάλιν ἐλεήσει αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ ἐπιστρέψει αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, καὶ οἰκοδομήσουσι τὸν οἶκον, οὐχ οἶος ὁ πρότερος, ἕως πληρωθῶσι καιροὶ τοῦ αἰῶνος. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψουσιν ἐκ τῶν αἰχμαλωσιῶν καὶ οἰκοδομήσουσιν Ἱερουσαλήμ ἐντίμως, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ οἰκοδομηθήσεται εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος οἰκοδομῇ ἐνδόξῳ, καθὼς ἐλάλησαν περὶ αὐτῆς οἱ προφῆται.

Τωβ. 14,5 Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Θεὸς θα τοὺς ἐλεήσει, θα τοὺς ἐπαναφέρει εἰς τὴν χώραν τῆς Ιουδαίας καὶ θα ανοικοδομήσουν αὐτοὶ τὸν ναόν. Δὲν θα εἶναι ὅμως αὐτὸς τόσον λαμπρὸς, ὅπως ἦτο ὁ προηγούμενος. Αὐτὰ ὅλα θα πραγματοποιηθοῦν, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν οἱ ὀρισμένοι χρόνοι. Μετὰ ταῦτα θα ἐπανεέλθουν ἀπὸ τὰς αἰχμαλωσίας τῶν καὶ κατὰ τρόπον λαμπρόν θα ανοικοδομήσουν πάλιν τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὥστε νὰ μένῃ εἰς ὅλας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος. Ἐσιν ἀκριβῶς, ὅπως ἐλάλησαν δι' αὐτὴν οἱ προφῆται.

Τωβ. 14,6 καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐπιστρέψουσιν ἀληθινῶς φοβεῖσθαι Κύριον τὸν Θεόν καὶ κατορύξουσι τὰ εἰδῶλα αὐτῶν, καὶ εὐλογήσουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριον.

Τωβ. 14,6 Θα ἐλθῇ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη θα ἐπανεέλθουν πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ λατρεῦν αὐτὸν κατ' ἀλήθειαν καὶ θα θάψουν τὰ εἰδῶλά των εἰς τὴν γην. Ὅλα τὰ ἔθνη θα δοξολογήσουν τὸν Κύριον.

Τωβ. 14,7 καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ, καὶ ὑψώσει Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ χαρήσονται πάντες οἱ

ἀγαπῶντες Κύριον τὸν Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ,
ποιοῦντες ἔλεος τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν.

Τωβ. 14,7

Τότε ο λαὸς Του θα δοξολογῇ καὶ θα ευχαριστῇ τὸν
αληθινὸν Θεὸν καὶ ὁ Κύριος θα ἀναδείξῃ τὸν λαὸν αὐτόν.
Θα χαροῦν ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν Κύριον τὸν Θεὸν με
εὐκρίνεια καὶ δικαιοσύνην, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κάμνουν
ἐλεημοσύνας στους ἀδελφούς μας.

Τωβ. 14,8

καὶ νῦν, τέκνον, ἄπελθε ἀπὸ Νινευῆ, ὅτι πάντως ἔσται ἃ
ἐλάλησεν ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.

Τωβ. 14,8

Καὶ τώρα, παιδί μου, φύγε ἀπὸ τὴν Νινευή, διότι πάντως θα
πραγματοποιηθῶν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προείπεν ὁ προφήτης
Ἰωνᾶς.

Τωβ. 14,9

σὺ δὲ τήρησον τὸν νόμον καὶ τὰ προστάγματα καὶ
γενοῦ φιλελεήμων καὶ δίκαιος, ἵνα σοὶ καλῶς ᾦ. καὶ
θάψον με καλῶς καὶ τὴν μητέρα σου μετ' ἐμοῦ, καὶ
μηκέτι αὐλισθῆτε εἰς Νινευῆ.

Τωβ. 14,9

Σὺ ὅμως νὰ τηρῇς τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, νὰ
εἶσαι ἐλεήμων καὶ δίκαιος, διὰ νὰ εὐτυχήσῃς. Με τὴν
πρέπουσαν τιμὴν θάψε ἐμὲ καὶ μαζὶ με ἐμὲ τὴν μητέρα σου.
Μὴ μείνετε πλέον εἰς τὴν Νινευή.

Τωβ. 14,10

τέκνον, ἰδὲ τί ἐποίησεν Ἀμὰν Ἀχιαχάρῳ τῷ θρέψαντι
αὐτόν, ὥς ἐκ τοῦ φωτὸς ἤγαγεν αὐτόν εἰς τὸ σκότος,
καὶ ὅσα ἀνταπέδωκεν αὐτῷ· καὶ Ἀχιάχαρος μὲν ἐσώθη,
ἐκείνῳ δὲ τὸ ἀνταπόδομα ἐπεδόθη, καὶ αὐτὸς κατέβη
εἰς τὸ σκότος. Μανασσῆς ἐποίησεν ἐλεημοσύνην καὶ
ἐσώθη ἐκ παγίδος θανάτου, ἥς ἔπηξεν αὐτῷ, Ἀμὰν δὲ
ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἀπώλετο.

Τωβ. 14,10

Τέκνον μου, ἰδὲ τί ἐκάμεν ὁ Ἀμὰν στὸν Ἀχιάχαρον, ὁ ὁποῖος
τὸν εἶχεν ἀναθρέψῃ καὶ πῶς ὁ εὐεργετηθεὶς αὐτὸς Ἀμὰν
τὸν ὠδήγησεν ἀπὸ τοῦ φωτός στὸ σκότος. Καὶ πόσα κακὰ ἀντὶ
τῆς εὐεργεσίας ἀνταπέδωκεν εἰς αὐτόν. Καὶ ὁ Ἀχιάχαρος
μὲν διεσώθη, εἰς ἐκεῖνον δὲ ἐδόθη ἡ δικαία ἀνταπόδοσις καὶ

κατέβη στο σκότος του άδου. Ο Μανασσής εποίησεν ελεημοσύνας και εσώθη από την παγίδα του θανάτου, την οποίαν είχε στήσει εις αυτόν ο Αμάν. Ο Αμάν δε ενέλεσεν εις αυτήν την παγίδα και εχάθη.

Τωβ. 14,11 καὶ νῦν, παιδία, ἴδετε τί ἐλεημοσύνη ποιεῖ, καὶ τί δικαιοσύνη ῥύεται. καὶ ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, ἐξέλιπεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης· ἦν δὲ ἐτῶν ἑκατὸν πεντηκονταοκτῶ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐνδόξως.

Τωβ. 14,11 Και τώρα, παιδιά μου, ἴδετε τι κατορθώνει η ελεημοσύνη και από ποία κακά μας απαλλάσσει η δικαιοσύνη”. Ενώ δε ἔλεγεν αυτά ο Τωβίτ, ἔσβησεν ἡρεμα η ζωή του επάνω εις την κλίνην του. Ἦτο δε τότε ἑκατὸν πενήκοντα οκτὼ ετῶν. Τον ἔθαψαν μετὰ μεγάλης τιμῆς.

Τωβ. 14,12 καὶ ὅτε ἀπέθανεν Ἄννα, ἔθαψεν αὐτὴν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπῆλθε δὲ Τωβίας μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερόν αὐτοῦ,

Τωβ. 14,12 Όταν δε ἀπέθανε και η Άννα, την ἔθαψεν ο Τωβίας κοντὰ στον πατέρα του. Ο Τωβίας ἔφυγε μαζί με την γυναίκα του και τα παιδιά του εις τα Ἐκβάτανα προς τον πενθερόν του τον Ραγουήλ.

Τωβ. 14,13 καὶ ἐγήρασεν ἐντίμως καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως καὶ ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ Τωβίτ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Τωβ. 14,13 Εφθασε και αυτός εις βαθύ και ἐντιμον γῆρας, ἔθαψε τους πενθεροὺς του μετὰ μεγάλης τιμῆς και ἐκληρονόμησε την περιουσίαν αὐτῶν, ὅπως και την περιουσίαν του Τωβίτ του πατρὸς του.

Τωβ. 14,14 καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδίας.

Τωβ. 14,14 Ο Τωβίας ἀπέθανεν εις τα Ἐκβάτανα της Μηδίας εις ηλικίαν ἑκατὸν εἰκοσι ἐπτὰ ετῶν.

Τωβ. 14,15 καὶ ἤκουσε πρὶν ἢ ἀποθανεῖν αὐτὸν τὴν ἀπώλειαν
Νινευῆ, ἣν ῥήματώτισε Ναβουχοδονόσορ καὶ Ἀσύηρος,
καὶ ἐχάρη πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν ἐπὶ Νινευῆ.

Τωβ. 14,15 Πρὶν δε αποθάνη, ἔμαθε τὴν καταστροφὴν τῆς Νινευῆ καὶ
τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν κατοίκων τῆς ἀπὸ τοῦ
Ναβουχοδονόσορα καὶ τοῦ Ἀσύηρου. Ἐχάρη δέ, πρὶν
αποθάνη διὰ τὴν δικαίαν αὐτὴν τιμωρίαν τῆς Νινευῆ.